

Unitárius Közlöny

Kolozsvár, 1888–1948/1990. 18. (78.) évf.

6. szám. 2008 június

Ára: 1 lej, előfizetőknek: 0,70 lej

Isten ígérete – az élet reménysége

Útravaló szavak (nem csak) ballagókhöz

Ez a pillanat nemcsak az öröme – jóllehet most ez az érzés uralja szívünket –, hanem a hálaadásé is. Úgy érezzük magunkat, mint az élet örök vándorai, akik magaslatra érkezünk, ahonnan hármaskitekintésben áll előttünk az élet: a múlt, a jelen és a jövő dimenzióiban.

Ha visszanéztek a múltba, meglátjátok Isten megtartó szeretetének megannyi jelét. Meglátjátok, hogy az ő keze biztonságában nőttetek nagygyá, és váltatok érdemessé arra, hogy rátok bízassék a jövőre. De amikor most számba vesszük a múltat, úgy érzem, nem csupán a ballagó diákok hálája vagy a szülők köszönete az, ami imaként száll a magasságok Urához. Ez az ünnepi pillanat az Erdélyi Unitárius Egyház köszönete kifejezésének is alkalma. Mert amikor Ti, kedves Ifjak, elhagyjátok unitárius iskoláink padjait, bennetek látjuk megvalósulva és beteljesedve mindazt az oktatási-nevelési munkát, azokat az eszményeket és nemes áldozatokat, amelyet a szülők, az iskola és az egyház közös összefogásában vállaltunk, felmutattunk és meghoztunk.

Én most azt kívánom, hogy ez a tudat maradjon veletek, kíséreljen el az életútra, hogy büszkén valljátok és vállaljátok: ez az ősi alma mater táplál a szellem és erkölcs eledelével, ez járult hozzá a ti lelki-szellemi növekedésetekhez, ez nevelt emberré és Isten gyermekeivé.

A jövő felé fordulunk most, mert ti a jövő várományosai és hordozói vagytok. Isten úgy alakítja életünket, hogy a jövő ígérete mindig az ifjúság ajándéka legyen. Ti vagytok az ígéret nemzedéke! Nagy kiváltság és egyben nagy felelősség is ez, mert az ígéretet teljesíteni kell, a szülőföldet és a hazát, a népet és az embert szolgálni kell.

Ez az ígéret nem légtüres térben hangzik, mert bár ismeretlen a jövő, de „életünk Isten kezében van, és ott van a legjobb helyen” – valljuk a költővel. Isten szilárd alapra helyezte életünk épületét, mert ő bölcs építőmester, aki kösziklára épít. Nektek erre az alapra kell építkeznetek. De ez az alap egyben az a drága talaj is, amelybe mélyen kell eresztetni a megmaradásért nyúló gyökereinket.

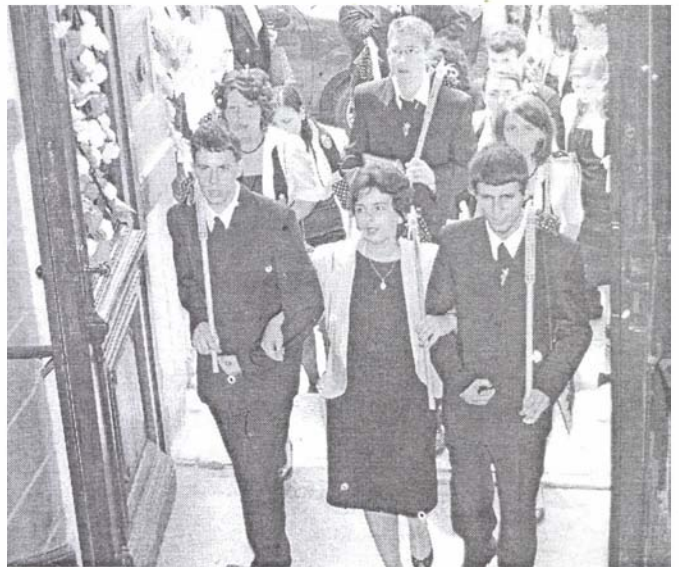
Ez a talaj – mindenekelőtt – maga Isten: az ő szeretete és gondviselése. Egész életünk Istenben gyökerezik, ahogyan Pál apostol tanít: „Istenben élünk, mozgunk és vagyunk.” Ezt a felismerést, a hitnek ezt a bizonyosságát próbálta az iskola és az egyház a négy év alatt a szívetekre helyezni.

Mert nem véletlen, hogy ez a szép ballagási ünnepély, amely titeket köszönt és ünnepel, itt, a templomban van. Nemcsak kifejezni akarja, de hangsúlyozottan hirdetni is, hogy a templom

és iskola egymáshoz tartoznak, szétválaszthatatlanok – nemcsak Reményik szép versében, de a mi életünkben és nevelési eszményünkben is. A templom és az iskola csak akkor töltheti be Istentől kapott, embert formáló hivatását, ha valóban egymás mellett állnak, az élő hit és a tudás összhangjában.

A második „talajforma” mint alap éppen ez az iskola, az alma mater, amely magához ölelt, neveteken szólított, és minden drága értékével gazdagítva felnevelt. Most elmentek, a talajba nyúló gyökerek mégis itt tartanak, mert azt akarják tudatosítani bennetek, hogy csak akkor tudtok teljes értékű emberré lenni, ha ezek a gyökerek élők maradnak. Rajtuk keresztül tovább áramlik felétek a tiszta forrás vize, nemcsak a tudás, hanem a lelkeség, amelyet itt megéreztetek, s engedtetek, hogy kitarulkozzék lelketek, és belőle meggazdagodjatok.

Gaudeamus: örvendezzünk – hangzik a régi, de mindig új ballagási ének. Örvendezzünk és adjunk hálát, mert íme, szegénységünkben is gazdagok vagyunk, hiszen egy új nemzedék

indul az ígéret reménységével, elkötelezetten önmaga, családja, iskolája, egyháza és Istene iránt. Mert amíg jönnek egymás utáni sorban a ballagók új nemzedékei, addig bátran szembe-sülhetünk a jelen kihívásaival, és nem kell félnünk a jövőtől, mert mindezt Isten ígérete, az ifjúság hordozza.

Amikor az Unitárius Egyház nevében megköszönöm tanáraitok áldozatos, életszépítő munkáját, azt kívánom Nektek, kedves Ifjak, hogy sikerüljenek terveitek, valósuljanak meg álmaid, s legyen osztályrészetek egy boldog, békés, emberhez méltó élet!

Isten áldása és szeretete kíséreljen!

dr. Szabó Árpád püspök

Élet hava

*„Június volt s ujjongtunk, nincs tovább,
Most gyertek, szabad mellü örömök
S pusztuljatok, bilincses iskolák.”*

Ismét június van, és egyre kitartóbban lüktet körülöttünk ez a hangulat, amelyet Ady Endre fogalmazott meg versében. Június van, és mind sürgetőbben szólalnak meg az iskolákban a csengők a szünetekben. Mindenki tudja, érzi, hogy pár hónapra elnémulnak majd. A kisiskolások

már elkezdték a visszaszámlálást: hányat kell aludni az évről, még hányszor kell álmos szemmel az ébresztőóra sandítani, vagy szorongva gondolni arra, mikor nyílik ki nevünknel a napló. Minden eltelt nap és óra közelebb visz nevelőt és diákot a jól megérdemelt vakációhoz.

Nézd a mező liliomait...

A májusi aranyvirágosok zuhatagától, záporától feifrisült szívünknek-lelkünknek milyen jól esik látni a júniusi rétek szín pompás „vadvirágainak” szőnyegét. Nincs a világon az a perzsa, tibeti, távol- vagy közelpont, akár székel szőnyegszövő mester, akinek keze alól ily csodálatos munka kerülne ki.

Az ember szépérzékének minden felfokozott gyönyörűségével, szinte félelemmel lépdel e „perzsán”, ahol minden négyzetmilliméternyi „bolyhosság”, beszégés, vagy motívum él, lüktet és pezseg, amely szőnyegre nem illik sáros bakancssal, tisztátalan lélekkel lépni, csakis harmattal mosott lábbal, a hit és a tisztelet szentséges olajával átítatott szívvel...

„Figyeljétek meg a mező liliomait...” – mondja Jézus jól ismert „hegyi beszédében” (Mt 6,28) – ahol arról példálózik tanítványainak, hogy az isteni gondviselés mily hatalmas és mindenre kiterjedő. Milyen csodálatosan öltöztet mezőt, rétet, fát, füvet, madarat, mert mindenre gondja van, fölöslegese, értalmasak és károsak aggodalmaskodásaink. Bízunk és hinnünk kell, alázatos lélekkel kell viszonyulnunk a teremtés nagy-nagy egészéhez, csodájához, akkor nem lehet baj, nem lehet gondunk, mert bennünket is öltöztet, etet, felruház, felemel, és magához ölel a Teremtő, még sokkal inkább, mint a mező virágait, az erdők kismadarait...

A mezők liliomai, a rétek virágai, erdők, ligetek, delták madarai „egyszerűen” csak vannak. Teszik, amit tenniük kell. Végzik a teremtőjük által rájuk kiszabott tennivalókat: dalolnak, szaporodnak, tolláskodnak, vándorolnak...

Ugyanúgy a csillagok az égen, a Nap, a Hold, a Göncölszekér minden nap, minden éjjel évmilliárdok óta teszi a maga nélkülözhetetlen, életfenntartó dolgát, halad a maga pályáján, senki suszterfia vagy szabómester nem fércelte oda őket „csak úgy”, dísznek...

És így van velünk is, akik Isten képmására teremtettünk és helyeztettünk ide, a Föld nevű bolygóra, e csodálatos Édenkertbe. Itt „csupán” lennünk kellene, élnünk, és tennünk, ami ránk kiszabott, végezni mindennapi feladatainkat hűséggel, szeretettel, hittel – és nem szüntelenül aggodalmaskodni, lázadni, háborúskodni, törni, zúzni, rombolni, vétkezni, sokszor szidni és megtagadni a Teremtőnket.

Mert azért teremtett bennünket Isten, hogy a nagy egész Mű hasznos „tényezői” legyünk. Éppen ezért, János apostol szavaival: „ne kínozd magad azzal a gondolat, hogyan tehetnéd magad hasznossá mások számára, hanem higgy énbennem!” Inkább arra legyen gondod, hogy mindig az élő forrásnál maradj, mert akkor „élő vizek folyamai ömlenek majd a bensődből” (Jn 7,38). És te is életet adsz. Nem elveszel, hanem hozzáteszel. Kivirágoztatod te is a mezők liliomait, a rétek virágait, lelkedet pedig patyolatfehérbe öltözteted, és hallani fogod a szív örök békés zenéjét, amelyet Atyád, Teremtőd komponált beléd az idők végezetéig...

Nézd a mezők liliomait és virulj ki, pompázz te is, ember! Vesd le az aggodalmaskodás lélegzetelállító, szorító pánccélját, legalább most: nyár elején!

Simó Edmund

Amikor a fenti versidézet eszünkbe jut, akaratlanul is felötlik: újabban elcsépeltek, közhelyesnek szokták mondani. Így vagyunk sok mindennel, ami az iskolai tananyag részé volt valamikor, de később nem bővült ki újabb ismeretekkel és élményekkel. Ettől eltekintve egyik leghűbb tükre mindannak, ami gyermekkorunkban ebben az időszakban ott volt minden szívdobbanásunkban és sóhajunkban. Kicsengettek, aztán jött a boldog megkönnyebbülés, a szabadulás tomboló érzése. Miután varázs, heve elmúlt, talán máris ránk tört az egyedüllét, a semmittevés unalma. Ha nem is hiányzott az iskola, de idő kellett megszokni a vakáció szabadságát.

Számomra megadatott az a lehetőség, hogy – bár városban születtem – ne kelljen átutaznom gyermekkorom nyarait betonkalitkába zárva. Tanérvázár után szinte repültem a nagyszülőkhöz, ahol nem az iskola és a szülői ház „kötelekében”, de nagyszüleim játékszabályait többé-kevésbé betartva unokatestvérekkel, szomszéd gyermekekkel, barátokkal éltük gondtalan gyermekkorunkat. Anyai nagyszüleimnél, Ádámoson ott volt a rengeteg könyv, olvastam napestig, keresztúri nagyapáméknál együtt nőttünk fel unokatestvéreimmel, majd később ismerkedtünk a mezei munkával, láttuk, hogyan kerül asztalunkra egész évi munka árán a mindennapi. Etédi dédnagyanyámnál a falusi élet szebbik oldalát szívtuk magunkba: az öregek meséit a firtosi mondtákról, háborúról, fogságról. Azzal, hogy a vén, terebélyes diófa ágain sátrat tákolunk össze, bejártunk erdőt-mezőt, márdárfészket, gombát, erdei gyümölcsöt keresve, patakban halászva – legtöbbször nem is tudták, hol járunk, aztán jól összeháztak –, ezzel is tanultunk. Nem éppen úgy, mint az iskolában, hanem ösztönösen, „beleélve” mindabba, ami természet, földet, otthont, gyökereket jelentett. Frissen fejt habos tej, kemencenyitáskor mindent betöltő kenyérillat, „szabad mellü örömök...”

Vannak dolgok, amelyek mélyen beleíródnak lelkünkbe, emlékezetünkbe, és ezeket soha nem felejtjük el. Amit magunkban hordozunk „egykori iskolánkából”, vakációs gyermekkori élményeinkből, egy életen át befolyásolhatja személyiségünket. Ennek a valós és ösztönös tudásnak a segítségével később életünk értelmét határozzuk meg, felépítjük

folytatás a 4. oldalon

Pitó Attila

A székelykeresztúri Berde Mózes Unitárius Gimnázium

Az Erdélyi Unitárius Egyház és a székelykeresztúri unitárius oktatás fennállásának 440., a székelykeresztúri Unitárius Gimnázium alapításának 215., és újraalapításának 15. évében az ősi alma mater – egykori diákja és jótévője előtt tisztelegve – felvette a Berde Mózes Unitárius Gimnázium nevet. A névadó-ünnepségre május 17-én került sor.

Az iskola címerét is megjelenítő meghívókra jelenléttel válaszolók az ünnepség első lépéseként a helybeli unitárius egy-

tokkal szemléltető prédikációban „gimnáziumi vonások” rajzolódtak ki, többek közt az, hogy a környező Székelyföld zömében földműves népe, a tanulni vágyó gyermekek, ifjak a székelykeresztúri Unitárius Gimnáziumban szerzett alapos tudással indulhattak tovább tanulni Kolozsvárra, abból a tanintézetből, ahol a nemzet napszámói gyakorlatban gyümölcösztették a pedagógiai elvet, amely szerint „a jó nevelésnek 20 százaléka tanítás, a többi példaadás”.

Az iskola negyventagú leánykórusa Nemes Annamária zenetanárnő-karnagy vezetésével Berkesi Sándor *Laus Viveni Deo* és Bartók Béla *Levél az otthoniakhoz* című szerzeményeit énekelte.

Az istentisztelet után a gimnázium diákjainak dízsorfala között a régi iskolazászlót követve vonultunk az iskola főbejáratához, itt került sor a koszorúzásra. Először dr. Szabó Árpád püspök, dr. Rezi Elek főjegyző és Varró Margit igazgató helyezték el koszorút Berde Mózes szobránál, majd Szombatfalvi József székelykeresztúri esperes-lelkész és András Benedek aligazgató tisztelet Orbán Balázs szobra előtt, koszorút elhelyezve. Iskolánk legnagyobb jótévője, Berde Mózes szobránál további koszorúkat helyeztek el Máté Zoltán, a Nyíregyházi Evangélikus Kossuth Lajos Gimnázium aligazgatója, Tőkés Zsolt, a székelyudvarhelyi Baczkamadarasi Kiss Gergely Református Kollégium igazgatója, a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetségének képviselőjében Lászlóffy Pál elnök, Burus-Siklódai Bontond alelnök, valamint a Hargita megyei Tanfelügyelőség részéről Bondor István

főtanfelügyelő és Costea Constantin főtanfelügyelő-helyettes.

Az új névtábla leleplezése közben I. és II. osztályos diákok léggömböket engedtek a magasba.

A vendégek és a diákság ünnepélyes bevonulását követően a gimnázium központi parkjában Varró Margit igazgató mondott ünnepi beszédet.

Csomos Éva-Zsuzsanna X. A osztályos diák Kányádi Sándor *Öreg iskola ünnepére* című versét szavalta, köszöntő beszédet mondott Bondor István és Benyovszki Lajos, Székelykeresztúr Város polgármestere.

Sorbán Enikő homoródalmási kántortanító-énekező, az iskola vendiákja népdalokat énekel, majd Kányádi Orsolya diáktanács-elnök beszéde hangzott el.

A vendiák Kiss Attila, a temesvári Csiki Gergely Színház színművésze előadása után került sor az új iskolazászló behozatalára.

Szombatfalvi József esperes-lelkész ünnepi beszéd keretében adta át és áldotta meg az új iskolazászlót, amely – akárcsak a régi – a székelykeresztúri unitárius egyházközség ajándéka.

A leánykórus Nagy Ferenc nyugalmazott lelkésznek a névadó ünnepségre írt,

folytatás a 4. oldalon

Pálffy Tamás Szabolcs

házközség tanácstermében jelentkeztek be egy erre az alkalomra készített adatlap kitöltésével.

A 11 órától kezdődő ünnepi istentiszteleten dr. Szabó Árpád püspök végezte a szószéki szolgálatot. Az iskola szellemiségét („Egy véka tudomány mellé egy köből erkölcsöt!”) egyházi oktatástörténeti ada-

A székykeresztúri...

folytatás a 3 oldalról

Berde Mózes szép scholája című indulóját énekelte el. Dr. Kovács Sándor teológiai tanár, egyháztörténész rövid előadás keretében méltatta Berde Mózes személyiségét. Pap Mária háromszék-felsőfehéri esperes, szentivánlaborfalvi-kézdivásárhelyi lelkész üdvözlését András Benedek aligazgató olvasta fel.

Ezután Török Karola diák Wass Albert *Vizek felett* című versét szavalta, majd dr. Szabó Árpád, Szombathelyi József és Varró Margit tulipánfa-csemete elültetéséhez fogtak hozzá, amelynek gyökerére a

földet a szentivánlaborfalvi unitárius egyházközség küldte.

Dr. Elekes Botond, a Magyarországi Unitárius Egyház főgondnoka és Péterffy Miklós, a székykeresztúri unitárius egyházközség felügyelő gondnoka ajándékot adtak át az iskolának (könyvek, ösztöndíjalap, régi iskolai kórusemlék).

A kézdivásárhelyi országos vallás-olimpia záróünnepélyéről érkezett Pásztor Gabriella és Vasile Timiş, az Oktatási, Kutatási és Ifjúsági Minisztérium államtitkára, illetve vallás szakos tanfelügyelője is beszédet mondtak. Majd Bartha Alpár végzős diák Berde Mózesről származó idézetet olvasott fel.

A *Szózat* eléneklése, a régi és új iskolázászlók kivitele után a névadó ünnepség állófogadással ért véget a Balázs Ferenc díszteremben, ahol a pohárköszöntőt dr. Rezi Elek főjegyző, a kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet rektora mondta.

Minden résztvevőt beleszámítva közel ötszázan örülhettünk együtt e névadó-ünnepségen. Adja Isten, hogy tovább virágozzék Berde Mózes szép scholája, hogy sokakban visszhangra találjon a székykeresztúri Unitárius Gimnáziumnak szánt induló refrénje: „Míg vezet Dávid Ferenc, félúton meg nem pihensz: Megmaradunk, mert haladunk. Él, s mindig éltesz, Gimnáziumunk!”

Székykeresztúri unitáriusok Bukarestben

A kirándulásunk célja az volt, hogy a Bukarest közepén egy mesterséges dombon épült, gigantikus méreteket öltő Köztársasági Palotát megnézzük. Nép Házának (Casa Poporului) is nevezik, jelenleg a Parlament Palotája.

A tizenegy emeletes, óriási épület a világ második legnagyobb alapterülettel rendelkező épülete, a Pentagon után: 330 ezer m². Az épület rendeltetése ma az adminisztráció, négy étkezdéje van, ahol mi is elfogyaszthattuk az ebédünket Frunda György és Traian Bănescu emberközelű társaságában.

A központi erkélyről felejthetetlen panoráma tárul a néző elé. A palotától a párizsi Champs Elysées-nél is szélesebb út terül el keleti irányában, amely ma az „Egyesülés sugárút” nevet viseli (Bulevardul Unirii, korábban Victoria Socialismului). Valószínűleg az óriási felvonulásokban gyönyörködő egykori diktátor szándékosan tervezte így az épületet, amúgy pedig az egész város arculatát. Bukarest belvárosának mintegy ötszáz hektárját leromboltatta, hogy észak-koreai mintára saját tetszésének megfelelően alakítsa a város arculatát.

Igen sok grandomán épület-kezdemenyezés befejezetlenül maradt, s csak a rendszerváltás után kerültek „tető alá”, többek között a Parlament általunk is meglátogatott palotája, valamint a Nemzeti Könyvtár, az Ifjúsági Ház, piac-komplexumok stb. Kirándulásunk legfőbb támogatója Csáka József úr volt, akinek így, a nyilvánosság előtt is, köszönetet mondtunk.

Varró Amália

Élet hava

folytatás a 2 oldalról

magunk körül azt az értékrendet, amely megnyilvánulásainkat irányítja.

Felfedezni azt a szépséget, amely felett a felületes szemlélő elsiklik, megtalálni a nyugalmat azokon a helyeken is, ahol mások hangoskodással, zajjal töltik be a teret, és – miért ne?! – értelemmel kutatni, mi célból születünk e világra, a bennünk levő isteni lélek mily képességeket rejtget – ezek a dolgok jutnak öntudatlanul a felszínre, amikor játékkal, örömmel vagy keserűséggel, könnyedén vagy megszenvedve az életre készülünk. Ennek az ismeretszerzésnek a fontosságát hangsúlyozza a Példabeszédek könyve: „Hallgassa-

tok, fiaim, az atyai intésre, és figyeljete az okos tudományra! Mert jó tanulságot adok nektek, ne hagyjátok el tanításomat! Mikor még mint gyermek apámnál voltam, mint kicsi és egyetlen, anyám mellett, tanítgatott, és ezt mondta nekem: Támaszkodjék szavaimra szíved, tartsd meg parancsaimat, és élni fogsz! Szerezz bölcsességet, szerezz értelmet, ne felejtse el szavaimat, és ne térj el tőlük! Ne hagyj el, és megőriznek téged, szeresd, és megoltalmaznak téged! A bölcsességnek ez a kezdete: Szerezz bölcsességet, és minden szerzeményeden szerezz értelmet!” (Péld 4,1–7)

Pál apostol is folyamatként éli meg az egészséges szellemi és lelki fejlődés folyamatát, mert közvetlenül a szeretet him-

nusza után ezeket írja: „Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkoztam, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat.” (1Kor 13,11) Férfiakká és nőkké nem az érettségi után válunk, hanem sokkal később, amikor kiforr, megérik bennünk az életünk célja, bölcsességünk értelme, ha majd eljön az ideje, hogy – ha nem is teljesen – elhagyjuk „a gyermeki dolgokat”.

Egyben köszönjük Istennek, a szülőknek, nagyszülőknek, nevelőinknek, osztályfőnökünknek, és mindazoknak, akik által lettünk és gyarapodtunk, hogy azzá lettünk, akik vagyunk. Segítsen Isten, hogy folyamatosan azzá legyünk, akik lehetünk!

Könnyű a papnak...

Pillanatképek

az alsófelsőszentmihályi egyházközség életéből

Az Aranyos vidékén is járja a mondás: „Könnyű a papnak, mert egy héten egyszer dolgozik, akkor is csak egy órát.” Volt idő, amikor bosszantott, igazságtalannak, megbélyegzőnek éreztem. Ma már csak mosolygok rajta. Minden mondás, szóolás tükröz valamit annak vagy azoknak a gondolkodásából, akik mondják, ha csak viccesen is. Már régóta foglalkoztatnak a kérdések: a 21. század elején az unitárius lelkésznek mint közösségi vezetőnek mit kell felvállalnia a közösségi munkából? Hol a határ? Mi az, amit mindenképpen meg kell tenni? Mi az, ami már nem az ő feladatkörébe tartozik? Ki határozza meg, hogy a lelkész mit vállaljon fel? Megannyi válaszra váró kérdés!

Az év eleji családlátogatáson és egyéb lelkési teendőikön kívül bőven jut minden lelkész számára közösségi tennivaló – nyilván azoknak, akik készséggel vállalják is a feladatokat. A mi közösségünk bővelkedik ilyenekben. Múlt év decemberében a Budapest-V. kerületi Önkormányzat részéről ért az a meglepetés, hogy egy kisebb könyvtárra való könyvet adományoztak közösségünknek. Ugyanakkor az Aranyos menti óvodák számára játékgyűjtő akciót szerveztek. Ezeket a gyermeki „örömforrásokat” szintén ekkor adták át. Jó volt látni, hogy közbenjárásunkra felújultak az óvodai játékkészletek. A 2008. év eseménydúsán indult. Túl a szeretetvendégségeken, imaheti és családlátogatási alkalmakon, voltak olyan történések, amelyeket most csak pillanatképekben villantok fel.

Szentmihályon a daléneklésnek komoly múltja van. Ezt a hagyományt szorgalmasan ápolják ma is a dalos testvérek. A szentmihályi kórusmozgalom 120. évfordulóján, április 26-án

„Az emberek sokszor tudatlanok, meggondolatlanok és azt gondolják, ők a világ közepe;

De te mégis bocsáss meg nekik!

Ha jó szándékok vezérel, az emberek rejtett céljaidért alaptalanul elítélnék;

De te továbbra is őrizd meg jó szándékodat!

Ha sikeres leszel, hamis barátokat és igaz ellenségeket szerzel magadnak;

De te továbbra is legyél sikeres!

Ha őszintén és nyíltan haladsz, az emberek átvernek;

De te továbbra is őszintén és nyíltan haladj!

A nehézséggel létrehozott alkotásodat valaki egy éjjel lerombolja;

De te továbbra is csak alkoss!

Ha nyugalmat megleled és boldog leszel, rád mindenki irigy lesz;

De te továbbra is boldog légy!

Ami jót ma teszel, holnapra feledve lesz;

De te továbbra is jót cselekedj!

A jövőt saját magad tervezd, még ha sohasem válik is valóra;

De te továbbra is a jövőd tervezd!

Látod, hogy a végén Isten segítségével minden a tiéd!

Soha, de soha ők a te helyedet nem foglalják el!”

„hármasság” rendezvénysorozattal emlékeztünk: délelőtt hálaadó istentiszteleten vettünk részt a református templomban, amelyet „a mindenkori dalosok emlékére” állított kopjafavatás követett. A kora délutáni órákban a környékbeli kórusokat láttuk vendégül, kórustalálkozó formájában. Este pedig jótékonyági rendezvény adott helyet és alkalmat több magyarországi, zenét-táncot kedvelő csoportnak a vendégszereplésre. Nagy segítségünkre volt ennek a nagyszerű estnek a megszervezésében a testvérfaluban működő „Kézenfogva Testvéreinkkel Sárrétudvari Alapítvány”.

Egy évvel ezelőtt hagyományteremtő és közösségformáló szándékkal indítottuk el az egyházközségi kirándulás-sorozatot. Ópusztaszer után az idén Egert és Miskolc környékét látogattuk meg. A háromnapos kirándulásba belefért a diósgyőri vár, Eger városa és az egri vár megtekintése, borkóstolás a Szépasszony völgyében. A harmadik napon mindenkinek felejtethetetlen élményt nyújtott a Miskolc-tapolcai barlangfürdő. A szervezés nehézségeit felejtette a sok boldog arc, a kellemes élmények. Többen az egyháztagok közül életükben először látogattak Magyarországra!

Nemrégiben az újonnan elkészült tanácstermi vendégszobát is felavattuk. Május végén egyházközségünkbe látogatott a testvérfalunkból, Sárrétudvariból, a Mozgáskorlátozottak Közhasznú Egyesülete. Őket már itt fogadhattuk. Leckét vehettünk tőlük akaraterőből, kitartásból, türelemből és egymás elfogadásából.

Könnyű a papnak...? Igen! Maga határozhatja meg, mit vállal fel a közösségi munkából, mit, hol és hogyan szervez, Isten szolgáljaként, közösségi vezetőként. Fontos, hogy munkája a fejlődést, a haladást, a jó előmenetelt szolgálja. Ezt megérik az emberek, ettől lesz hiteles egy lelkész élete is.

Tanulásként, biztatásként és útmutatóként álljon itt egy pár nagyszerű gondolat, amely az éter hullámain érkezett hozzám: *Az okosak útja...*

Dimény József

Unitárius vallás-olimpia Székelykeresztúron

Az iskolai vallásoktatás szempontjából a napokban lezárult tanév sajátos jelentőségű volt. Nem utolsósorban azért, mert a vallásoktatás a tanügyi törvény szakminisztérium által vitára bocsátott tervezete kapcsán több ízben került a média kereszt-tüzébe. Egyes sajtóorgánumok egyértelműen a vallásoktatásnak az iskolákból való kitiltása mellett foglaltak állást és próbálták minden eszközzel meggyőzni efelől a hazai közvéleményt és a döntéshozókat. Nemcsak a román nyelvű sajtóban cikkeztek e téma kapcsán bő egy hónapon keresztül, de a magyar napilapokban is (kiemelt szerepet játszott ebben a Kolozsváron kiadott *Szabadság*). A téma gerjesztői egyrészt a kis egyházak védelmezőiként tetszelegtek, másrészt az ifjú nemzedék egyházak általi dogmatizálásától óvtak. Még mi, unitáriusok is a támadás egyik célpontjává váltunk, olyan érvek mentén, amelyek egyértelműen arról árulkodtak, hogy a cikkíró egyáltalán nem ismeri felekezetünk alapvető hitelveit és sajátos keresztény világnézetünket. A cikkekben olyan vádak hangzottak el (pl. diszkriminatív, intoleráns jelzőket tartalmazó, minisztériumilag jóváhagyott tankönyvek), amelyeket az olvasó a magyar történelmi egyházakra értelmezhetett, annak ellenére, hogy valójában egyik egyházra sem jellemző. A vita kapcsán a romániai egyházak (ortodox, görög katolikus, római katolikus, református, unitárius, evangélikus, adventista, baptista, pünkösdi, izraelita) megmutatták, hogy közös céljaik vannak és képesek megtalálni a közös pontokat. Az összefogás eredményeként sikerült hiteles választ megfogalmazni azokkal szemben, akiknek a szemében az erkölcsi értékek elavultak, illetve a modern társadalomban annyira átértelmeződtek, hogy szerintük a Biblia a mai ember számára nem fogalmaz meg időtálló üzenetet. Ugyanakkor sikerült a tanügyminisztérium vezetését is meggyőzni afelől, hogy az iskolai vallásoktatás elősegíti a diák megfelelő személyiségfejlődését, hozzájárul ahhoz, hogy az ifjú megkapja azt a tartást, amely által életében az igazi értékek mentén tud haladni.

Az elmúlt tanévben ugyanakkor megtörtént az is, amire már több éve várunk. A tanügyminisztérium szervezésében első íz-

ben került sor a római katolikus, református és unitárius vallás-olimpiára *A Biblia éve* jegyében. Jelentős lépés ez a vallás-oktatásban, és egyben elismerése annak, hogy a vallástanárok minden iskola életében sajátos értéket képviselnek. Az olimpia helyszíne Kézdivásárhely volt, a Gábor Áron Szakiskola, amely május 15-e és 18-a között látta vendégül a három történelmi magyar egyház felekezeti iskoláinak (több mint 20 iskola) diákjait. A két unitárius középiskolát összesen kilenc diák képviselte, kísérő tanáraik Lakatos Sándor (Székelykeresztúr) és Solymosi Zsolt (Kolozsvár) voltak. A rendezvény igazi próbája volt a toleranciának, a felekezetek közötti együttműködésnek, mivel a diákok közös tételtől vizsgáltak és próbálták bizonyítani alapos bibliai ismereteiket. Nagyon szép eredményt értek el a székelykeresztúri Berde Mózes Unitárius Gimnázium diákjai, akik közül *Csomós Éva Zsuzsanna* (X. osztály) III. díjban, *Török Karola* (IX.) és *Mircse Tímea* (X.) dicséretben részesült.

Mivel a fent említett rendezvényen csak a felekezeti iskolák diákjai vehettek részt, és a három felekezet számára közös tematikát jelöltek ki, az idén is megszerveztük az unitárius fiatalok vallás-olimpiáját. A helyi szakaszra március 5-7-e között került sor. A 97 résztvevőből 57 jutott tovább az országos szakaszra, amelyre május 23-25. között került sor Székelykeresztúron, a Berde Mózes Unitárius Gimnáziumban. Végül mindössze 43-an lehettek jelen a tantárgyversenyen, akik Barótról, Székelyudvarhelyről, Marosvásárhelyről, Sepsiszentgyörgyről, Dicsőszentmártonból és Kolozsvárról érkeztek.

Az országos olimpia megnyitóján András Benedek székelykeresztúri aligazgató rövid áhítata után Szombatfalvi József esperes köszöntötte a résztvevőket, bemutatva a székelykeresztúri egyházközösségnek és templomának történetét. A megnyitót követően hitértelmező beszélgetésre került sor, amelynek alapját az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatáról készült film képezte, majd Solymosi Zsolt vallástanár emlékeztetett vissza a János Zsigmond Unitárius Kollégium által szervezett bicikli-túrára egy hangulatos film segítségével. A film bemutatja a nagy kalandot, amely során 35 diák kerékpáron jut el Kolozsvártól a Vaskapuig, majd tér haza.

Másnap délelőtt került sor az írásbeli próbákra, ahol a IX. osztály bibliaismeretből, a X. egyháztörténetből, míg a XI. etikából kapott igényesen kidolgozott és kreativitást igénylő felada-

Lélekben és magyarságukban sértett kisdíákok

2008. május 24-én tartották a Ken-guru elnevezésű matematika-versenyt az Onisifor Ghiu Elméleti Liceumban, amelyen iskolánkból – a János Zsigmond Unitárius Kollégiumból – részt vett a IV. osztályból az előselejtezők alapján továbbjutott hét tanuló. Érdekes módon a legesélyesebbnek tűnő négy tanulót (Baka-Bálint Áront, Nagy Betegh-Kázmért, Nagy Lászlót és Tompos Beátát) – akik 100-on felüli pontszámot érték el az előző felmérésen – külön terembe osztották, a 19-es számot viselőbe. Kiemelem, hogy Baka-Bálint Áron kisdíákokunk a me-gye magyar nyelvű IV. osztályos tanulói közül a legnagyobb pontszámmal jutott a verseny utolsó szakaszába, a 140 pontból 135-öt teljesített, s több száz versenyzőből a tizedik helyet foglalta el, így kitűnő

eredményekben reménykedtünk most is.

A feladatokat kivételesen ebben a tanteremben csak román nyelven kapták meg. Amikor a magyar anyanyelvűek igényelték az őket megillető magyar nyelvű teszteket, a felügyelő tanár, Roșca Otilia erőlyesen rájuk szólt: „Ce-i? Nu știți să citiți românește?” Miután gyermekeink beadták a teszteket, és kijöttek a teremből, az iskola folyosóján a kezükbe nyomtak egy magyar nyelvű tesztet, ezzel a kísérő szöveggel: „Otthon ellenőrizték a mai munkákat, és hasonlították össze az eredményeket!”

Amikor megtudtuk, hogy mi történt, felkerestük a bizottság elnökét, aki sajnálta ugyan a történeteket, de már nem segíthetett a bajokon. Ígéretet tett, hogy a felvigyázó pedagógust „elő fogják venni”.

(Netán egyesek meg is fogják dicsérni ezért a tettéért). Ezt a szintagmát tízéves gyermekeink természetesen nem fogják megérteni, mert magam sem tudom megmagyarázni, tulajdonképpen mit is jelent. Ugyanakkor a bizottság egyik tagja nehezményezte, hogy gyermekeink nem ismerik jogukat, ezért nem is álltak ki az anyanyelvükön történő versenyzés lehetősége mellett. Vajon melyik tízéves gyermek ismeri összes jogát? És melyik gyermek mer szembeállni idegen helyen, az ismeretlen tanárral?

Erről a versenyről gyermekeink igen keserű szájjal jöttek el. Megkapták az első leckét intoleranciából és a rosszul értelmezett demokráciából. Tulajdonképpen lélekben sérültek, és nem vagyunk biztosak abban, hogy ezek a tanulók jelentkezni fognak más versenyre is.

Forrás: *Szabadság*

Popa Márta

tokat. A délután folyamán csapatvetélkedő várt a résztvevőkre Solymosi Zsolt lelkész-vallásánár irányításával. A származási helyüktől és korosztályuktól függetlenül összekevert csapatoknak rövid előadást kellett összeállítaniuk bibliai történetek, példázatok alapján.

A csapatvetélkedő értékelését az egyéni verseny díjkiosztása és a záró istentisztelet követte az unitárius templomban. A IX. osztály eredményei alapján I. díjban részesült *Kertész Ildikó Erika*, II. díjban *Pop Emőke*, III. díjban *Márton Anikó*, mindannyian a kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégium diákjai, *Vári István*, *Török Karola*, *Szombatfalvi Csongor*, *Demeter Domokos* és *Györfi István*, mindannyian a székelykeresztúri Berde Mózes Unitárius Ginázium diákjai. Egyháztörténetből elért eredmények a X. osztályban: *Székely Zsuzsanna* (Marosvásárhely, Református Gimnázium), II. díj *Mircse Timea* (Székelykeresztúr) és III. díj *Nagy Csilla* (Marosvásárhely, Bolyai Elméleti Líceum). A XI. osztály díjazottjai: *Kányádi Orsolya*

(Székelykeresztúr) I. díj, *Varga Zsuzsanna* (Barót, Baróti Szabó Dávid Iskolaközpont) II. díj, *Jakab Zsuzsa* (Székelyudvarhely, Tamási Áron Elméleti Líceum.) III. díj, *Dimény Hajnalka*, *Albert-Nagy Ákos* (mindkettő Sepsiszentgyörgy, Székely Mikó Elméleti Líceum), *Jobbágy Júlia* és *Gerőcz Denisszia* (mindkettő János Zsigmond Unitárius Kollégium), *Miklós Csilla* (Székelykeresztúr), *Nagy Timea Viola* (Székelyudvarhely, baczkamadaras Kis Gergely Református Gimnázium) és *Böjthe Béla Attila* (dicsőszentmártoni Andrei Bársanu Elméleti Líceum) dicséretben részesültek. A vallásolimpia szervezői önzetlen támogatóra találtak az Eurotrans Alapítványban. Köszönet érte!

Rendezvényünk végén mindenki nyertesnek tekintheti magát: barátságok szövődtek, új gondolatokkal, tudással gazdagodtak diákjaink, hitükben megerősödtek. A székelykeresztúri gimnázium és az egyházközség vezetősége kitüntető szívéllyel látta el vendéglátói feladatait.

Vörös Alpár

Betlehemtől a Golgotáig – 3.

Véget érven az óvodás kor, nagyobb tarisznyát akasztott édesanyám a nyakamba s szólt: menj szépen iskolába, s viselkedj rendesen. Hogy a rendes viselkedésre mindig felhívta a figyelmemet, annak az is oka volt, hogy ő maga nyolcadik osztályosként is kapott tenyerest a tanítójától, de ezt a nemcsak fájdalmas, de megszégyenítő dolgot belétörődve el nem viselte, hanem kikapta tanítója kezéből a pálcát, s az ablakon kiugorva tanulmányait – lábtörés nélkül – befejezte. Vigyázott tehát arra, nehogy én is időnappal előtt fejezzem be tanulmányaimat, hiszen akkor soha nem lesz pap belőlem.

Az iskola alig 100 méternyire volt templom melletti házunktól, a jegyzőséggel egy épületben. Gyakran láttam a jegyző urat s a kakastollas csendőrt. A bíró s a kisbíró segítségével ők vezették a falut. Illedelmesen köszöntem nekik, s mentem egy udvarral hátrább, mert az iskola az épület hátsó felében volt. Két nagy osztályterem s egy kis „tanári szoba” volt benne. Két tanító bácsi s egy tanító néni igyekezett minél több tudománnyal felruházni. Kovács tanító úr költeményekkel is foglalkozott. Csodálattal olvastuk az *Unitárius naptárban* megjelent, nagyon hazafias verseit. Felesége egy igen kedves, tüdőbeteg asszony volt. Ő adta a legtöbb kitűnő jegyet. Sok tormát szedtem hálából neki; attól várta, szegény, a gyógyulást. Taar tanító nagyon szigorú volt. Azért tőle is kaptam jelest, sőt kitűnőt is, amikor olyan kérdésre tudtam válaszolni, amire a nagyobbak nem tudtak. Ma is emlékszem helyesírási próba-mondataira, amelyeket a táblára kellett felírni. Olyan feladat volt ez, amit a nagyobb osztályosoknak szánt, de négy osztály is együtt volt, tehát a kisebbek is válaszolhattak a feltett

kérdésekre. Miután a nagyok tudománya csődöt mondott, a kisebbekhez fordult: „Ki tudná helyesen leírni a táblára ezt a mondatot: »Feleségem kicsi karja, minden pénzem kicsikarja?»” Jelentkeztem, és sikerült. Megérdemeltem egy kitűnőt. És kaptam kitűnőt szótagolási „tudományomért”! Volt is érte bajom elég. Ha *bent* kitűnőt kaptam – megszégyenítve ezzel a nagyobbakat –, *kint* a szünetben fenéken rúgásokban részesültem. Nagyon sokat verekedtünk. De így volt ez a felnőttek között is! Az alszeg és a felszeg ősidők óta háborúzott egymással. Édesapám elbeszélése szerint nem egy verekedés halálos kimenetelű volt. S átragadt az ellenségeskedés a gyermekekre is. Hiába zárták szünetben a faskamrába a vétkeseket, a verekedések nem értek véget. Én nem voltam se alszegi, se felszegi, mert pontosan a „fötéren” laktam, de tekintettel arra, hogy én is bevegültem, mégpedig mindig a gyengébbek oldalán – én kaptam az egész iskolában a verekekből a legtöbbet.

Bár jobban szerettem szánkázni, sízni, halászni, madarászni, mint iskolába járni, azért az iskolából el nem maradtam volna semmi esetre. Skarláttal, mumpsszal is mentem. Előfordult, hogy szánkázás közben megfagyott, megdagadt a lábam, s hogy cipőt nem húzhattam, szánkával vittem magam az iskolába, amit édesapám nagyon szívesen megtett.

De iskolán kívüli emlékeim sokkal érdekesebbek.

Ötéves koromtól tízéves koromig én is magyar állampolgár voltam. De csak azért, mert Fiatfalva is Magyarország volt. A falu alsó végén viszont már Románia! 1945 után erről a „magyar időről” nem volt szerencsés beszélni. Ezért kissé elhomályosodtak emlékezetemben ezek az

idők 1975-ig. Hogy miért éppen 1975-ig? Azért, mert akkor, negyven éves koromban mentem először az anyaországba, látni Budapestet, a Hortobágyot, és minél többet álmaink, vágyaink országából. Berettyóújfalutól Debrecen felé haladva elcsodálkoztam a falvak szépségén, tisztaságán, nemzeti lobogókkal feldíszített pompáján. Augusztus 19-e volt, az ünnep előtti nap. Elgondolkoztam magamban: Istenem, én errefelé soha életemben nem jártam, de ilyen falut valahol mégis láttam, vagy talán csak álmodtam? És hirtelen megvilágosodtak bennem gyermekkori emlékeim: ilyen volt az én falum is egykor, a „magyar időben”. Szépen kiasott sáncok, kerékvettők, lemeszelt deszakerítések és mindenütt tisztaság. A falun minden nap végigsétáló kakastollas, fehérkesztyűs csendőr vizsgáló szemét semmi rendetlenség nem kerülte el. Egyszer figyelmeztetett, másodsor büntetett. És panasznak, fellebbezésnek nem volt helye, pedig a csendőr – Boszorát Mózes – egyiknek rokona, másiknak barátja volt, lévén falusfelünk. Különösen szép volt a falu a nemzeti ünnepeken, amikor a piros-fehér-zöld zászlókat lengette a márciusi és augusztusi szellő, amikor kijövének a templomból, az emberekkel tele fötéren, a Templompatak hídjáról az egyszerű falusi legény ünnepi népviseletbe öltözve elszalvta a *Nemzeti dalt*, illetve a *Szózatot*.

Sok szép emlékem fűződik a templom mellett a Kultúrházhoz. Szükségessége már a harmincas években felmerült, de ez az álom is csak a „magyar időben” teljesült, megépítése Ürmösi Gyula unitárius lelkész nevéhez fűződik. Amikor a falugyűlésen először vetette fel az építési gondolatát, egy büszke gazda így szól: „Mit akar maga kultúrházat építeni, mi-
kor mostanig még disznópajtát sem csi-

folytatás a 8. oldalon

Lőrinczi Károly

Betlehemtől...

folytatás a 7. oldalról

nált?” A fiatal lelkész szépen megfelelt: „Tudja, Lajos bácsi, disznóólat építeni, az a maga dolga, kultúrházat építeni viszont az én dolgom.” S a kultúrház – nagyrészt a falu közadakozásából és közmunkájából – elkészült. 1940-ben avatták. A fiataloknak

nem kellett többé a jegyzőség pincéjében táncolni. Télidőben a kosaras bálók egymást követték. Nekem, kis gyermeknek a legjobban a székelykaput ábrázoló, nemzeti színben tündöklő színpadelő tetszett, a sétáló, festett galambokkal.

A karácsony esték szépsége mindent felülmúlt. Hetekkel előtte, a téli időkben üres nyári házban gyűltünk össze, és ta-

nultuk, gyakoroltuk, készítettük, repetáltuk a betlehemet. Nem volt ott se pap, se tanító. A változó nemzedékek egymásnak adták át a tudományt. Karácsony estéjén pedig házról házra járva vittük, énekeltük az örömmüzenetet, hogy angyalok és pásztorok hirdetik: Jézus megszületett. Szegények, sőt, szerencsétlenek voltunk, de boldogok.

Régi-új pünkösöd

Minden ünnepnek saját hangulata van. Az ünnep tartalma és megnyilvánulásai, az értelmére vagy születésére való gondolás alkotja meg ezt a hangulatot. Pünkösöd a szentlélek kitöltésének menyeyei illatából, a különböző emberi nyelvek zamatából, és az egyház megalapításának „verejékéből” varázsolja elő összetéveszthetetlen hangulatát. E lelkiség szépségét aztán fokozzák a különböző színű pünkösdi rózsák, és a bő termést ígérő, ég felé törő vetemények.

Ha azonban az ünnepeket mindig csak úgy ülnék meg, hogy az első történetre emlékeznénk, mint valami felemelő, de a mi életünket különösebben nem befolyásoló tényezőre, a kiszáradó fához hasonlítanánk.

2008 pünkösödjé a homoródszentpéteriek számára a múltba való visszatekintés mellett megteremtette a jelenkori történet lehetőségét is. A Saint Paul-i (Egyesült Államok) testvérgyülekezetből 15-en

zarándokoltak el hozzánk, a bilthoveni (Hollandia) testvérgyülekezetből pedig 9-en. Velük egy időben érkezett haza (a városokból) három angolul beszélő unoka, valamint két más tolmács.

Az ünnepre készülődve Nanyónál (Szász Mariska néninél) süttöttünk meg kilenc kenyeret és ugyanannyi lepényt. Mint imádságot, úgy emeltük a magasba az életet jelképező kenyeret, aztán elosztottuk, hogy mindenkinek jusson belőle.

Amikor az ünnep vasárnapján az úrasztalát körülállva közösen úrvacsorát vettünk, úgy éreztük, a nyelveken szólás mellett a legszebb nyelvet is megtanultuk: az együttérzés és szeretet nyelvét, amelyet beszéd nélkül is remekül tudunk használni.

A három gyülekezet jelen levő tagjai és mindazok, akik ebben a léleképítésben előttünk jártak, új közösséget alkottak. Mint ama első pünkösöd alkalmával, megérintett a lélek, mi pedig szóltunk. Szavakkal és szavak nélkül beszélgettünk, jártuk egymás házat és megosztottuk a kenyeret. A nagy kérdésre pedig: mit cselekedjünk? – jól tudtuk a választ. Leróttuk kegyeletünket azok előtt, akik már levetették portestüket, de akik lélekben velünk van-

nak. Hálával emlékeztünk a Saint Paul-i Zoltai Tiborra, aki még a falurombolás idején tiltakozást szervezett az önkény és pusztítás ellen, és az általa készített János Zsigmond ezüstéremmel jutalmazta meg mindazokat, akik érettünk sokat tettek. Újra megköszöntük Karen Pike-nak azt, hogy holtában is ránk gondolt, utolsó kívánságként azt hagyva hátra, hogy a temetési szertartásán begyűlt adományokat Szentpéterre küldjék egy orvosi rendelő kialakítását megalapozni. Követendő példaként állítottuk mindannyiunk elé néhai Gergely László gondnokot és Máthé Balázs keblitanácsost, akik az embertelen időkben is emberek tudtak maradni, és a mindennapi túlélést nem választották el a hittől és az erkölcstől. Akiknek saját dolgaik mellett mindig volt idejük a közösség dolgait is rendezni, jóindulattal és szeretettel. Emlékeztünk Freddy Ollandra, aki akkor is európai látott bennünk, amikor még attól féltünk, hogy újra ledönt a keleti vagy balkáni hódolttatás.

Egész regényt lehetni írni arról, mi mindent kibeszéltünk, megtettünk, kikapagtunk, kisírtunk, kitancoltunk, kiimádkoztunk és megálmodtunk ama tíz nap alatt, míg együtt voltunk a világnak ezen

Az egyesült államokbeli Unitárius Univerzalista Egyház könyvkiadásra megítélt 2008. évi nagydíját, a Melcher Brook Award-ot Kate Braestrup unitárius táborigyülekezetének ítélték oda *Itt vagyok, ha kellek* (*Here If You Need Me*) című könyvéért. A *Time Magazin* által 2007-ben a „non-fiction” kategóriában a legjobb 10 közé sorolt könyv egy lelki ösvényt mutat be. Azt, amelyen Braestrup, a fiatal özvegy négy apró gyermekkel elérkezett az unitárius lelkészséghez, a Maine állam rengetegeiben bajba jutottak megmentésére.

Júniustól idén is az egyházköri közgyűlésektől hangos egyházi közéletünk. Ez évben attól rennhagyó a testületek ülése, hogy a 2007. évi tevékenységről való számadás mellett keretükben választják meg az egyházkörök új vezetőségét a 2008–2012 közötti időszakra. Június 20-án a marosi egyházkör Szabédon, 21-én a háromszék-felsőfehéri egyházkör Brassóban, 28-án a küküllői egyházkör Segesváron gyűlt össze, majd július 4-én a székelykeresztúri egyházkör Korondon,

5-én a székelyudvarhelyi egyházkör Székelyudvarhelyen, és végül 12-én a kolozs-tordai egyházkör Lupényban tartja meg közgyűlését. A közgyűlésekről következő lapszámban részletes ismertetést közlünk.

Június második nagy egyházi és iskolai eseménye a ballagás volt. A kolozsvári János Zsigmond Unitárius Kollégiumban június 7-én, a székelykeresztúri Berde Mózes Unitárius Gimnáziumban pedig június 12-én szervezték meg az eseményt.

Az Amerikai Egyesült Államok Unitárius Univerzalista Egyháza június 25-e és 29-e között a Florida állambeli Fort Lauderdale-ben szervezi meg évi főtanácsos ülést, a General Assemblyt. Ez évben az összejövetel témája: *Közös fonalaink* (*Common Threads*). Közvetlenül a főtanácsos ülés előtt a helyszínen kétnapos konferenciát tartanak az egyház szakmai szervezetei: a Lelkészszevetség, a Vallástanárok Egyesülete, az Irodavezetők Egyesülete és a Világi Vezetők Egyeteme.

a különlegesen csodálatos és hétköznapi, veszélyeztetett és maradandó helyén, Horodszentpéteren.

Újra megtörtént pünkösöd! Nem akartuk, nem követeltük, még csak nem is reméltük, de megtörtént. Ahogy a magyar, holland, angol dal és beszéd egybe simulva visszhangzott, ahogy a kettős szívárvány átölelte a templomtornyot és a falut, ahogy a harangvirágok kéken-lilán-bordón bólogtak a temetőkertben, ahogy a konferenciának nevezett beszélgetésen meghallgattuk egymás történeteit a fizikai és lelki szomszédokról és felebarátról, ahogy alámerültünk az irgalmas szamaritánus bibliodramás megjelenítésében, mind-mind azt bizonyította: újra megtörtént pünkösöd, most már velünk és általunk.

Máthé Zoli, id. Máthé Balázs és Kenyeres Csaba bárányait feláldoztuk, Máthé Ildi teáját és kávéját két napig ittuk. Kaláktunk is: cserepeztünk és hintát készítettünk az óvoda számára. Azonban ha gondos gondnokunk, Bathó Dénes, kántorunk, Máthé Ilonka, valamint két keblitanácsosunk: Zoltán Csaba és Gergely László nem lettek volna, akik a munkát be is fejezik, a kaláka befejezetlen lett volna.

Végül a tíz napnak azt a momentumát hozom ide, amikor Ray Wiedmeyer – akit mi csak szent Ray-nek nevezünk, hisz élete nem szól egyébről, csakis jótékony-ságról – ellátogatott Székely Jakab bácsihoz, aki tizenöt éve ágyhoz kötött beteg, tíz éve pedig a látását is elveszítette. Szent Ray elmondása szerint nagyon izgult, amikor az öreghez belépett. Azon tépelődött, mit is fog mondani most, egy régi, két évvel ezelőtti találkozás után. Ahogy azonban kierősakolta magából magyarul az „Isten áldjon”-t, Jakab bácsi a mindig élire vasalt fehér ingében kedélyesen tárta felé karjait, és szinte szóról szóra elismételte azokat a dolgokat, amiről két éve beszélgették. Két éve pedig arról beszélgették, mit is jelent ez a falu és a falusi élet az itt élő embereknek. Jakab bácsi pedig – megtört testtel, de ép lélekkel – pontosan ugyanazt mondta, mint két évvel ezelőtt. Ez a falu azt jelenti, hogy képes vagyok érte az életemet feláldozni, kimenni a frontra, szembenézni a halállal, átnyomorogni a fogságot, hazajönni, s ha százszor elbuktatnak, százegyszerre is újrakezdeni.

Székelyek, hollandok és amerikaiak: pünkösöd ünnepén beleföntük magunkat ebbe a faluba. Megújítottuk életünket. Megújítottuk a jó Istennel és felebarátainkkal kötött szövetségünket. A következő pünkösödig innen oltjuk lelki szomjunkat, valahányszor a szeretetlenség és a hitetlenség elepedéssel fenyeget.

Székely Kinga-Réka

Dalkör-nap Dombón

Küküllődombón április utolsó vasárnapja a Dalkör napja. A Dalkör ebben az évben is meghívta az asszonykórust erre a jeles alkalomra, hogy együtt ünnepeljük a dalt, hálát adva Istennek, hogy megáldott zenei hallással és azzal a képességgel, hogy szeretünk együtt énekelni, és dalainkkal magasba szárnyalunk felé.

Ez a rendezvény lehetőséget ad számba venni az eredményeinket, és fejet hajtani azok előtt, akik nincsenek közöttünk, be-tegség, családi gondok vagy koruk miatt már nem énekelhetnek velünk. Széchenyi szerint „az emberi nemnek hivatása nem rontás, pusztítás, megsemmisítés, hanem hogy munkálkodjon, alkosson, teremtsen.”

Asszonytársaink, akiket e napon emléklappal ajándékoztunk meg, alkottak, teremtettek azzal, hogy tagjai voltak hosszú éveken át a kórusnak, eljártak próbákra, fellépésekre. Szeretettel adtuk át ezeket az emléklapokat azzal a gondolattal, hogy hiányozni fognak a kórusból.

Isten adjon mindannyiuknak erőt, egészséget, hogy végezhesék mindennapi teendőiket, eljárhasanak a templomba, és amikor énekelünk, mindig énekeljenek velünk. „Énekeljete az Úrnak új éneket”. (Zsolt 96,1)

Péterfi Erika

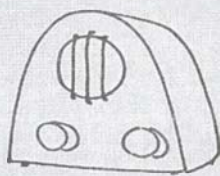
Adj, Uram, ma új szívet!

1999. május 19-én alakult meg a sepsiszentgyörgyi Kriza János Unitárius Vegyes Dalárda. Azóta tartozom e közösséghez, énekelek szerda esténként egyházközségünk tanácstermében – és bármikor, bárhol, amikor és ahol kell. Kilenc éve tanít, biztat karnagunk, Benkő Enikő, a harmóniára, a szívből jövő tiszta hang ejtésére, dallamára, éneklésére.

Helyi, erdélyi, hollandiai, magyarországi szerepléseink örök emlékként ivódnak szívembe. Büszkeséggel tölt el, hogy CD-n örökítettük meg műsorunk egy részét. Gazdag Gézát dicséri e CD borítójának elkészítése.

E kislemezen felcsendülnek többek között W. A. Mozart, J. Brahms, Birtalan József, Zoltán Aladár kompozíciói, egyházi énekek, spirituálék, népdalfeldolgozások dallamai.

Adj, Uram, új életet a reménytelenségben, engedelmes szívet, munkabírást, kitartást e rohanó világban. Adj, Uram, nyugalmat, hogy amin nem tudok változtatni, elfogadjam. Adj bátorságot, amikor

Unitárius rádióműsorok

Rádió-istentisztelet

Kolozsvári Rádió, alkalmasszerűen, vasárnapokon, 17.30-kor.
Szerkeszti: Solymosi Zsolt.
június 29., július 20.

Tavaszi virágcsokor

unitárius gyermekműsor havonta kétszer. Szerkesztik: Rácz Mária, Rácz Norbert.
Kolozsvári Rádió, szombaton reggel 9.15–9.30 között
június 14., 21., 28., július 5., 9., 16.

Unitárius félóra

a székelyudvarhelyi Prima Rádióban, a 87,9 MHz-en, illetve interneten a www.prima-radio.ro címen.
Szerkeszti: Csáki Levente.
minden vasárnap reggel 8.30-kor.

nagyon félek. Adj időt szeretteim körében lenni, megölelni őket. Adj nekik boldogságot, meglepedést. Taníts meg, hogyan kell lehajolnom a gyengékhez, adj erőt egyenes gerinccel állnom! Adj elég értelmet, hogy megértsem papjaink, előljáróink, politikusaink szavát!

Uram, taníts meg, hogyan kell könynyezni a meg nem érdemelt örömben, hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben. Maradj, Uram, mindig velem!

Ferenczi Mária-Magdolna

Újra együtt Kiskapuson

Közhelynek tűnik, ha azzal kezdem, hogy rohanó világunkban nem lehet találni egy rendezvény, ünnepség vagy gyűlés megtartására olyan időpontot, amely a meghívottak legalább nagy többségének megfelelően, főként az év második negyedében. Mégis ez a gondolat foglalkoztatott a májusi választmányi gyűlésünket megelőző időszakban. Szomorú voltam, amikor az esti telefonbeszélgetések után a nyilvántartásba sok esetben azt kellett bejegyeznem: nem tud részt venni, sőt a helyettes sem. Azután igyekeztem meggyőzni magamat józan érvekkel: a nőszövetségi tevékenység önkéntes munka, ezt mindenki „másodállásban” végzi, a „főállásban” alkalmazott, dolgozó nő, aki elsősorban a munkaadója igényeinek megfelelően rendelkezik az idejével, vagy családjára, nagymama, aki ellátja a betegeket, időseket, családi, társadalmi kötelezettségeknek tesz eleget. Végül mégis összejött a fele plusz egy arányú jelenlét 16 személlyel.

Az UNOSZ választmánya május 15-16-án ötödik alkalommal tartotta a második évnegyedi választmányi gyűlést Kiskapuson: Dokkum panzióban, ez alkalommal rövidebben, csupán egy napos időtartammal. Mikor a kisbusz elindult Kolozsvárról, azt hiszem, mindannyian úgy éreztük, az otthoni gondokat magunk mögött hagytuk. Természetesen indulás előtt mindenki elrendezte az otthon maradókat étellel, utasításokkal, és Kiskapuson is időnként rápillantott a maroktelefonjára, vajon nem keresték-e otthonról, vajon minden rendben van-e? Ilyenek vagyunk mi, asszonyok!

Csütörtökön elhelyezkedtünk a szálláshelyünkön, megbeszéltük a másnapi programot, és hagyományunkhoz híven a vacsorát a „hazaiból” oldottuk meg. Előkerültek a finomabbnál finomabb kulináris remekművek, a tálak körbe jártak, a receptek gazdát cseréltek, és közben felzabadtunk, vidáman folyt a beszélgetés. Jóllakottan indultunk esti sétára a faluba. Ilyenkor májusban illatoznak, pompáznak az orgonabokrok. Sötétben tértünk haza, és este a hálóokban folytatódott a beszélgetés, mesélés. Ilyenkor tudjuk jobban megismerni egymás gondjait, körülményeit, erősíteni az összetartozásunkat. Az is sokat jelent, hogy csak mi vagyunk a panzióban mint egy nagy család.

Pénteken délelőtt kellemes környezetben tartottuk a választmányi gyűlést. A májusi szeszélyes időjáráshoz igazodva kezdtük az épületben takarókba burkolózva, folytattuk a kertben gyümölcsfák árnyékában, majd a szemerkélő eső elől fedél alatt a nyitott ebédlőben fejeztük be. Napirendünk szerint az UNOSZ időszertű kérdéseivel foglalkoztunk. Először beszámoltam az előző gyűlésünk óta eltelt időszak fontosabb eseményeiről, a vezetőképzésről és a köri nőszövetségi közgyűlésekről. Azután a Nők Világával kapcsolatban beszéltünk a rovatok működéséről, az előfizetésekről és a szabadterjesztés gondjairól. Örömmel közöltem, hogy a Communitas Alapítványtól pályázat útján nyert összeg fedezi a kiadvány ez évi papírköltségeit. Határozat született arról, hogy 2009-től évente négy számot jelentessünk meg. Külön napirendi pont keretében megbeszéltük a szeptember 6-án Székelykeresztúron tartandó évi közgyűlés és konferencia szervezését, a feladatok elosztását az UNOSZ és a házigazdák között. A konferencia témája: *Önkéntesség, szolgálat, alázat*. Előadó Sigmond Júlia, a téma „élő példája”. Folyamatban van egy pályázatunk elbírálása Amerikában *A nők bevonása a közösségi életbe* témában. A „különlélek” rendjén döntések szület-

tek: az idén is adunk szimbolikus UNOSZ díjat egy-egy ballagó diákleánynak a kolozsvári és a székelykeresztúri iskolákban, a szeptemberi választmányi gyűlésre készítsük elő az alapszabályzatunk összhangba hozását az Egyház alaptörvényével. Tervbe vettük UNOSZ-szórólap és ismertető készítését angol nyelven.

A gyűlés jó hangulatban, sok hozzájárulással zajlott le. Kár, hogy az idő rövid volt. Megállapítottuk, szükséges egy évben egyszer két napot rászánni, akkor még több lehetőség lenne az időközben felmerülő kérdéseket alaposabban megvitatni. Szóba került, hogy jövőre lehetne más hol, Erdély központibb vidékén hasonló körülmények között tartani a kihelyezett választmányi gyűlésünket. Ez nem luxus, ez szükséges ahhoz, hogy mint önkéntes nőszövetségi munkásnők lelkiükben feltöltődjünk, az összetartozás érzését ápoljuk, legyen lehetőség kibeszélni a felszín alatt felgyűlt gondokat, nehézségeket, elégedetlenségeket, hogy jobban megismerjük egymást emberi mivoltunkban.

Természetesen a kihelyezett választmányi gyűlés ellátási, utazási költségekkel jár. Eddig mindig és ez alkalommal is szponzoroktól kapott adományokból fedeztük a költségeket teljes mértékben.

Találkozunk a következő választmányi gyűlésünkön szeptember 5-én – nagyobb számban! – Székelykeresztúron az évi közgyűlés előestéjén.

Asztalos Klára

Asszonyok dicsérete

Nőszövetségi körü közgyűlés
Tordán

„Úgy áradjon szereteted, mint a tűz fénye-melege, mindenre egyformán. Akik közel jönnek hozzád, azokra több essék fényedből és melegedből, mint akiknek nincs szüksége rád.” (Weöres Sándor)

A szeretet és a hála légkörében zajlott az idei körü közgyűlés a kolozs-tordai egyházköriben. A találkozás szíves házigazdája a tordai nőszövetség volt. Örömmel töltött el Farkas Dénes esperes jelenléte is. Nagy „pakka” érkezett. Mint később kiderült, két régi és értékes kézimunkát rejtett a csomag. Felhívta figyelmünket az egyházkörség tulajdonában levő, hasonló régiségek megmentésére. Végiglapozva a beszámolókat az a meggyőződés erősödik meg bennem, hogy mi, asszonyok, nagyon fontos szerepet vállalunk felgyülekezeteink életében. Ez az önként vállalt és szívvel-lélekkel végzett tevékenységünk minden tiszteletet és megbecsülést megérdemel.

Tallózva a beszámolók között mutatóban szeretnék idézni néhány kedves mondatot:

„Írásos varrottásokat készítettünk és gyöngyöt fűztünk, amit eladtunk külföldön. A tanácsterem konyháját szerettük volna felújítani, a vizet bevezetni és ebédlőkészletet vásárolni. Álunk valóra vált, de tettünk is ezért.”

„A fényt és meleget árasztó szeretet jegyében sikerült hetente találkozni: volt gyümölcscsalátás, főtt kukoricás, kürtőskalácsos, szendvicsek, laskakészítő összejövetel.”

„Zászlónk felirata: »A reád bízott drága kincset őrizd meg!« Ez örök figyelemzetés számunkra. E felhívásnak szellemében kívánunk ezután is munkálkodni nőként, anyaként, unitáriusként és magyarként – közösségünkért.”

A sok szép élményt érdemes megosztani! Kedves Asszonytestvéreim, ezért arra buzdítalak benneteket, hogy irjatok magatokról és a munkátokról, hiszen mindig tanulhatunk egymástól. Példákat mások is követni fogják! A *Nők Világa* című kiadványunk erre helyet és alkalmat biztosít! Itt a *Közönyben* is van erre lehetőség. Biztos vagyok abban is, hogy a környékbeli nőszövetségek szívesen fogadnának meghívásokat a színdarabos bálókra, falunapra és hasonló rendezvényekre, ahol a nőszövetség buzgólkodik. Hívjuk meg egymást ezekre az alkalmakra!

Sajátos történelmi leckében volt részünk Keszeg Vilmos néprajzkutató jóvol-

tából, aki az aranyosszéki toronygombíratokról tájékoztatót. Elmondta, hogy a nők a béke követői voltak és lesznek. A nők hárukt az emlékezet őrzőinek feladata, ők azok, akik a családi hagyományokat ápolják. Felvetődött az a kérdés is, hogy lehet-e a múlt nélkül élni, szabad-e felejteni, vagy mindenre emlékezni kell? Arra a következtetésre jutottunk, hogy minden társadalmi közeg „el kell hogy döntse”, mit tart meg emlékezetében és mit felejt el. A nagy történelem mintájára a helyi történelmet írták meg a lelkészek, tanítók és helyezték el a toronygombba, biztonságos helyre.

Befejezésül a kövendi nőszövetség beszámolójából idézek:

„Megteszünk mindent azért, hogy a közösséget, a falut összetartsuk. Mi fontosabb ennél? Úgy érezzük, mi kell legyünk azok, akik megtaníttjuk társainkat egymásra odafigyelni, nem közömbösen elmenni egymás mellett. Örülni annak, hogy vagyunk egymásnak. Gyűlölet és irigység helyett szeretetet lopni az emberek szívébe, fényt a sűrű hétköznapiokba. Mi lehet ennél szebb? Ez a mi hivatásunk: szeretetet adni és kapni.”

Dimén Csilla Júlia

Nagy és kis világok

Még tavasz volt, amikor családommal rokoni látogatásra indultunk Svédországba. Idős szüleinket és testvéreinket kerestük meg, akiket a sors már húsz éve elsodort itthonról. A boldog találkozás és örömteljes együttléte ideje alatt nagyon sok látnivalóban is részünk volt. Kerestük a szép épületeket, a kastélyokat, templomokat, várakat, amelyek elkápráztattak gondozottságukkal és lenyűgöztek hatalmas méreteikkel. Meglátogattuk a helsingborgi protestáns templomot, ahova most rokonaink eljárnak és imával hálájukat fejezik ki az eddigi megtartó erőért és kéri a jó Isten további segítségét életükre. De szívükben-lelkükben ilyenkor itthon járnak. A koppenhágai evangélikus katedrálisba is ellátogattunk, ahol éppen húsvétra készülődtek. Láthattuk, milyen bensőséges hangulatban történnek az előkészületek a konfirmálásra és az ünnepekre. Lenyűgözött a katedrális monu-

mentális nagysága, az ötszáz éves óriási óra és egy látogató-csoport néma imája. Megtudtuk, hogy az ötven főnyi résztvevő valóban néma; számukra kézjelekkel vezette a szolgálatot tevő lelkész a liturgiát. Ez az élmény nagyon mély nyomott hagyott bennünk, és elmélyült gondolkodásra késztetett az isteni gondviselésről. Mi is csendben beültünk a padba és az idegen országban „a mi Istenünkhöz” imádkoztunk. A lundin székesegyházat is meglátogattuk, amelyet a 15. században építettek a dánok. Hatalmas méretével, kőoszlopokkal és régi falaival őrzi az ott lakók hitét, és évszázadok óta jelzi az isteni gondviselést – akár a dánok hazája volt, akár a mai svédé. Az idegen szavak eljutottak fülünkbe, de lelkünkben néma-magyarul sóhajtottuk el a hála szavait

folytatás a 12. oldalon

Blénessy Jolán

Nagy és kis világok

folytatás a 11. oldalról

Istenünkhöz. Megköszöntük az együtt töltött szép napokat, kértük az idős szülőknél a további békés és nyugodt életet és a többiekkel az itthoni boldog találkozást.

Az együtt töltött idő alatt éreztem, hogy bár szeretteim elmentek szülőföldjükről, fizikailag határokon túlra kerültek, lelkük egy része mégis itthon maradt, és erős hitük, Istenben való bizodalomuk segítette őket abban, hogy beilleszkedjenek az idegen országban, és ott is megtalálják helyüket a társadalomban.

Két hét múlva továbbsodort az élet a Pécsre. Szakmai képzésen vettünk részt. Szüneteinkben azonban módunkban állt meglátogatni a csodálatos székesegyházat. Itt már ismerősek voltak a szavak, felemelő volt a kórusének, és hálásak voltunk, hogy meglátogathattuk ezt a szép szenthelyet is. Úgy éreztük, hagyományörző szakmai találkozónk méltó befejezést

nyert azáltal, hogy a jó Isten megáldotta kitaró, megőrző munkánkat. További utunk során Mohácsra érkeztünk, abba az új, modern templomba látogattunk el, amelyet a mohácsi csata 400. évfordulója alkalmával építettek. Ez a templom őrzi a magyar történelem nehéz időszakának emlékeit, és minden ide betérő figyelmét a történelemfordító eseményekre irányítja. Jólesett itt is beülni a padokba és a hála szavaival fohászolni erős kitaró hitünk megmaradásáért.

Ezután pedig már itthon, a homoródszentmártoni nőszövetségi köri találkozó részesei lehettünk, ahol tiszta szívvel és igaz hittel álltunk az unitárius templomban Isten színe előtt. Gondolataink és szavaink a hála érzésével teltek meg, és lélekben együtt voltunk a külföldön élő rokonokkal. Gondolatunk és imánk átrepült a határok fölött. Éreztük, hogy Istenünk velünk van. Kértük, adjon nekünk további erőt, egészséget életünkben és kitaró munkánkban.

Kórházlelkészi szolgálat

Hogy beteg hozzátartozóját idejében elérjük, kérjük tartózkodási helyét bejelenteni:

Orbán Erika,
Sepsiszentgyörgy,
0740-502563;

Katona Dénes,
Székelyudvarhely,
0266-213100;

Ferenczi Enikő,
Kolozsvár,
0740-063767;

Pavelka Attila,
Marosvásárhely,
0746-234917.

A segesvári nőszövetség májusa

Akhilleuszt, a trójai háború legvitézebb hőst, Péleusz és Thétisz nimfa-istennő fiát, akit Kheirón, a bölcs kentaur nevelt fel, még amikor gyermek volt, édesanyja megfürösztötte az Alvilág fekete folyójában, a Sztixben. Teste így olyan erős lett, mint a vas, csak egyetlen ponton, a sarkán volt fegyverrel sebezhető, mivel az édesanyja a sarkánál fogva tartotta, amikor a folyóba mártotta.

Ilyen és hasonló olümposzi mítoszokat és még sok érdekes regény- s versrészletet hallhattunk május első szombatján, amikor meghívtunk, Jakabházi Béla magyar szakos tanár – idén már második alkalommal – érkezett közénk. A tanár úr előadásait azért szeretjük, mert mindig

valami újat mond, amiről kevésbé vagy egyáltalán nem tudtunk, nem olvastunk, vagy ha igen, esetleg nem figyeltünk fel rá eléggé. Ez alkalommal a „nem hagyományos édesanyákról” tartott előadást, mint amilyen például az általam nagyon kedvelt Akhilleusz édesanyja is: egy nimfa-istennő, aki a fiáért mindenre képes. Vagy legyen az akár egy megszegyentett lányanya, vagy a gyermekét csonka családban egyedül nevelő anya. De volt szó mostohaanyáról is. Az előadást a már hagyományos könyvjelzővel, szavalattal, énekel és egy szál virággal köszöntük meg. A tanár úr távozása után mi, asszonyok is megszólaltunk. Arról kellett beszélünk, mit is örököltünk az édesanyán-

tól? Egy letagadhatatlan arcvonást, egy gyönyörű mosolyt, egy csillogó szempárt, bőrünk bársonyát? Az alkatunkat, a hangunkat, a járásunkat, a munkabírásunkat? A szorgalmunkat, a tehetségünket vagy akár egész nőiességünket? Anyák napja alkalmából csendes, meghitt vallomások fakadtak fel belőlünk. „Keletje” volt a papírsebkendőnek. Felemelő, ünnepi hangulatban fejeztük be találkozásunkat, s ez a hangulat „átlibbent” vasárnapra, amikor a gyermekekkel és a gyülekezeti tagokkal közösen énekelhettünk az anyák napi istentiszteleten.

Aztán pünkösdkor vettük a szentlelket, egy hét múlva öt ifjú vallástételében gyönyörködtünk, majd az utolsó vasárnap együtt örvendeztünk az Esperesi Vizsgálószerk látogatásának.

Benedek Enikő

Felhívás

Kérjük azokat a helyi nőszövetségeket, amelyek a köri nőszövetségi közgyűléseken nem adták le írásban az évi tevékenységi beszámolóikat, küldjék el jelentésüket az alábbi címre legkésőbb ez év július 14-ig, hogy jelentésük bekerülhessen az UNOSZ évi közgyűlés-füzetébe:

Postacím: UNOSZ
400750 Cluj-Napoca, OP. 1, CP. 24

az UNOSZ vezetősége

Egy tarisznya élmény

„Ti vagytok a világ világossága... A lámpást sem azért gyűjtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.” (Mt 5,14-15)

Az anyai ösztön szólal meg bennünk, amikor fiainkat, lányainkat az élet útjára engedjük. A mézespogácsa illata elárasztja a konyhát, majd sütés közben emlékek, gondolatok, töprengések súlya alatt egyensúlyoz az anyai lélek. Útravalóul megkérdezzük: emlékszel a mesében a hamuban sült pogácsára? A színes tarisznyára, amiben a pogácsa mellett ott volt a szülői jó tanács, útravaló.

Május első szombatján mi is, a háromszék-felsőféri egyház kör asszonyai Kőkösre érkeztünk, a 2008-as köri nőszövet-

ségi közgyűlés színhelyére. A 20 egyházközségből 14-en képviseltették magukat, azaz 3–5 asszony helységenként. Összesen 50 résztvevő volt, de a helyi református asszonyokat is meghívták erre a szép ünnepélyre. A kedves fogadtatás után sor került a zászlóanyák bevonulására a templomba. Ez évben csak 5 zászló: Sepsiszentgyörgy, Nagyajta, Brassó, Felsőrákos és Kökösszővetségeinek zászlói díszítették a templomot a délelőtti áhítat, majd a 11 órától kezdődő istentisztelet alatt. Az áhítatot Mátéfi Tímea, az istentiszteletet Fülöp Júlia teológiai hallgatók végezték.

A nők a közösség megformálói, éltetői – hangsúlyozta Szabó Magdolna főtitkarendő asszony. Ezen a napon asszonyaink, a „Máriák és Márták” okultak egymás munkáiból, tapasztalatokat szereztek a színes tevékenységi beszámolókból. Ez alkalommal próbálták a szeretet hidját tovább megerősíteni.

Adjatok hálát az Istennek, imádkozzatok szent nevének... csengett asszonyaink szájából a 202. számú egyházi ének.

„Együtt lenni jó” – mondta Asztalos Klára, az UNOSZ elnöke. „Ahol a ti kincsetek, ott van a ti szívetek” – lehetett olvasni a kilenc téglalap alakú terítőcskékből alkotott, összevarrt abroszon. Ez alkalommal született meg a körös nőszövetségi vándorabrosz. A rendezvény lebonyolításában idős, fiatal maximálisan segített – vallotta Bokor Ágnes, a kökösi nőszövetség egyik „csírája”. Kis közösségünket felrzza egy ilyen rendezvény – ez a fiatal lelkész házaspár véleménye. Anyák napja küszöbén a nagyjait Áfonya citera-együttes csalt örömkönnnyeket asszonytestvéreink szemébe.

A *nők szerepe* címmel Bodoki Andrea pszichológus tartott vitaindító előadást. A közebeden való kötetlen társalgással még többet tudhattunk meg egymás tevékenységéről – egyszóval egy tarisznya élménnyel térhettünk haza.

Jövőre Sepsiszentkirály lesz a vendégfogadó egyházközség.

Adorjáni Gyöngyvér

Író és olvasó nők

Az Unitárius Nők Országos Szövetsége minden évben médiatanácskozást szervez. Ezen a tanácskozáson részt vesznek az UNOSZ által kiadott *Nők Világa* című lap szerkesztői, rovatvezetői, illetve azok a nőtársaink, akik gyakran írnak a lapba. A résztvevők ilyenkor értékelik az elmúlt év lapszámait (három

jelenik meg évente: karácsonykor, húsvétkor meg az évi konferencia alkalmával), javítanak, terveznek, ahogyan azt Asztalos Klára, az UNOSZ elnöke is az idei találkozó megnyitó beszédében kifejtette.

Az a megtiszteltetés ért, hogy jómagam képviselhettem a marosi egyházkört a május 17-i kolozsvári találkozón, újoncként a *Nők Világában*, annak ellenére, hogy Szászrégenben, ahol élek, az unitárius gyülekezet „csupán” leányegyházközség. Itthon a *Szászrégen és Vidéke* című lapban már sok írásom megjelent. Tulajdonképpen alkalmi újságírónak tartom magam, csak akkor tudok írni, ha van miről vagy kiről, így a helyi újságban általában művelődési eseményekről szoktam tudósítani, a megyei lapban – a *Népújságban* – pedig olyan dolgokról, amelyek a közösséget érdeklik, és bírálatunkkal, hozzászólásunkkal az előjáróink figyelmét szeretnénk rá felhívni.

Az idei médiatanácskozáson aránylag kevesen voltunk. Részt vett az UNOSZ mindkét elnöke, Szabó Magdolna és Asztalos Klára – utóbbi a lap fő mozgatórugója –, a rádiós Maksay

Magdolna, aki a kiadvány főszerkesztője, Felházi Ágnes illusztrátor, Baka Judit olvasószerkesztő, Zsákó Erzsébet rovatvezető. Képviseltette magát ugyanakkor a háromszéki, az udvarhelyi és a küküllői egyházkör nőegylete is.

A beszélgetésekből kiderült, hogy van igény a lapra, jelenleg 740 előfizetője van, de szabad eladásban is lehet kapni. Többek között az a javaslat is felmerült, hogy jó volna a már hagyományos három szám mellé egy negyediket, egy úgynevezett „vakációs számot” beiktatni. A főszerkesztő, Maksay Magdolna kifejtette, hogy a különböző rovatok bevezetése javított a lap minőségén, azoknak is könnyebb, akik írnak a lapba, de feltétlenül szükséges, hogy rovataink állandósuljanak, rendszeresek legyenek. Maguk az anyagok – például a „Testi-lelki egészség” című rovatban – nem volna szabad hogy túl hosszúak vagy túl

tudományosak legyenek. Csak olyan témáról írjunk és küldjünk be a megegyezett határidőn belül, amelyekről mi magunk is szívesen olvasunk! A cikkekben kerüljük a bonyolult mondatstruktúrákat, körmondatokat, inkább egyszerűen és érthetően fogalmazzunk.

A *Nők Világát* színesebbé teszik, tartkítják a szövegek mellett a fényképek vagy a témához kötődő illusztrációk. Ehhez viszont arra volna szükség, hogy a cikkírók igyekezzenek idejében be-

folytatás a 14. oldalon

Demeter Judit

Író és olvasó nők

folytatás a 13. oldalról

küldeni az anyagot, és ha lehet, csatoljanak illusztrációt vagy fényképet, ha meg nincs, akkor a lap illusztrátorára hárul ez a feladat. Felházi Ágnes hivatásos képzőművész, és már számtalan illusztrációjában gyönyörködhettünk a lap hasábjain.

Javaslatok hangzottak el a tanácskozáson, hogyan lehetne tartalmilag javítani a lapot (humoros írások, turisztikai, történelmi érdekességek leírása, vakációs tanácsok beiktatása). Szélesíteni kellene a bedolgozók körét is. Nem volna érdektelen egy felmérés elkészítése belső használatra, amelynek segítségével megvizsgálják, milyen mértékben ismert a lap az unitárius nők körében, és milyen téma érdekelné őket inkább. A peda-

gógus Baka Judit az olvasószervező szerepét vállalta magára, szakavatott szemmel korrigálja a nyelvtani és helyesírási hibákat. Hasznos tanácsokkal látott el minket nyelvhelyességi és helyesírási szempontból, negatív és pozitív példákat bemutatva, és válaszolva az ebben a témakörben feltett kérdéseinkre is. A javaslatokban az is elhangzott: jó volna továbbra is népszerűsíteni nagyjainkat, hagyományainkat, ünnepi népszokásainkat a lapban.

Mindenképpen hasznos volt az ideai médiatanácskozás is, hiszen maguknak a találkozóknek mindig közösségalkotó erejük van. Köszönünk mindent vendéglátóinknak, és reméljük, jövőre ismét találkozhatunk. Talán többen leszünk majd, hiszen mindannyian – unitárius nőtestvéreinkkel együtt – a kö-zért munkálkodunk.

ifjúsági oldal

Kollégiumi Napok

Május 13–16-a: a várva várt kollégiumi napok! Az idén is tavasszal rendezték meg, mivel az őszi évforduló ünnepségei után túl korai lett volna... De talán jobb is így: a félévi dolgozatok után jól esett kikapcsolódni.

A kollégiumi napokat ünnepi áhítat nyitotta, majd a Péterffy Gyula kórus fellépése következett. Ezután került sor a Mikó Imre-estre, ahol a pályázat győztese, Jobágy Júlia által összeállított képsorozatot tekinthettük meg. A megnyitó délutánt színdarab zárta: a kollégium diákjai Dürrenmatt *A fizikusok* című darabját adták elő.

A második nap teljes gözzel indult: a tudományos ülészek előadásai tartalmasak és érdekesek voltak. Ezt az iskolatörténeti vetélkedő követte, ahol sok-sok próba után a XII. R. osztály került ki elsőként. A program délután tőzsdeversennyel folytatódott, az első helyet a FC Pingvin csapat nyerte. A nap utolsó, de

egyben legérdekesebb rendezvénye az „osztálytevékenységek” voltak. Az osztályok az idén is kitétek magukért: több helyen is lehetett falatozni, míg máshova hosszú sorok kiállása után lehetett csak bejutni, hogy végül maszatos meglepetésben részesüljön az ember.

A harmadik nap ifjúsági istentisztelettel kezdődött, amelyet Török Ferenc tartott. Utána mindenki teljes erőbedobással vetette bele magát a lepkevadászatra, mivel az idén különösen elbújtak a lepkék. A délutánt a tizenkettedikesek nagykorúsítása töltötte ki, mármint a *hivatalos* nagykorúsítás. Mi persze tudjuk – hogyne tudnánk! –, hogy ők már kész, felelősségteljes, komoly felnőttek!

Utolsó nap került sor a sporttevékenységekre: itt röplabda, asztalitenisz és foci váltogatta egymást; különböző csapatok mérték össze erejüket: tanárok, kollégisták és olyanok is, akik gyakor az iskola diákjai voltak.

Sajnos hamar lejártak a kollégiumi napok, és vissza kellett térnünk a megszokott kerékvágásba. De várjuk a folytatást!

Deák Anna

Ebből ma nem lesz tanulás!

Okok

Ma újra leültem a gép elé. Minden a szokásos: papírok szanaszét, rendetlenség, félig elcímzett borítékok, össze-vissza, mindenfelé heverő képek. Délután. Süt a nap. Annyira, de annyira szeretem a nyarat! Sajnos a fák zöldje az íróasztaltól nem látszik. Holnap kedd, vagy csütörtök... már nem is tudom milyen nap, minden csak kavargó, már az iskolában sem normális senki, minden csak pörög, forgó-dik és keveredik. Bal oldalt francia tételek pihennek, jobb oldalt a történelemkönyv. Egyik jobban integet, mint a másik, ám szívem egyikhez sem húz igazán. Talán inkább a magyart kéne tanulni.

Tizenkettedikes vagyok. Az élet ilyenkor kissé felborul. Az önbizalom, az valahol messze szárnyal, és minden nap egyre messzebbre repül, sohasem vissza. Mindennap leülök a számítógép elé. Az embernek valahol, valahogy megszereznie kell a gondolatait. Én itt tudom. Körbenézek, és gyorsan összeáll a lista a fejemben. Rendet kellene tenni, borítékot kellene még venni, az írószórást is kifogyóban, a képekből talán kellene még rendelni, bár lehet, hogy jobb, ha előbb újrarendszerezem őket. Immár legalább 327-edszer. És tanulni is kéne. Ám még a bankettre sincs kész a ruhám, és már csak két hét van, a székelyruháért is ki kellene vasalni a ballagásra, és a szerenádra a nadrágot. Ha-

risnyám sincs olyan, ami ember elé való volna, anyunak is kéne egy kis segítség (a menüt készítjük elő), és a szobám is kész csatátér. És tanulni is kéne. De előbb még el kellene hogy kérjem a dalok szövegét, amelyeket majd énekelünk, kifényezni a cipőt, mert holnap este már indulunk, de ne felejtsek el magamhoz venni néhány kottát, és holnapra az osztályfőnöknek a beígért igazolást. És tanulni is kéne.

Az életnek más lesz az értelme az utolsó hetekben. Nem kezd számítani az idő, felgyorsulnak a napok, egymásra csúszik mindenféle program, egyik fontosabb a másiknál, és minden fontosabb az iskolánál. Lassan minden elvész a részletekben. Már nem az a lényeg, hogy Ady verse milyen ritmusban íródott, sem az, hogy a román államnak hány alkotmánya volt, esetleg, hogy a francia igeragozás mi-

lyen végződésekkel jár... Hanem az, hogy melyik fodrászatban csináltatja az ember a haját, hány órákor kezdi el kifesteni magát, és – hogy az iskolánál maradunk – milyen sebességgel jut majd el A pontból (otthonról) B pontba (a bankett helyszínére), ha figyelembe vesszük, hogy eleve 10 perces késéssel indul, ellenszél fúj, és a ruhája válla folyton lecsúszik. A tanulás, az még ráér. Lepuskázzuk, elfelejtjük, segitenek, lemásoljuk a másikéről. A lehetőségek határtalanok.

Én egyre jobban elcsodálkozom azon, mennyire „visz magával” az élet, a társadalom és az idő. Néha szeretnék mindent megállítani, és nem azért, hogy több időm legyen henyélni, tanulni vagy bármit is végezni, hanem hogy meg tudjak állni egy percre, és végignézzek azon, ami velem történik, hogy rendszerezhessem egy kicsit magamat. Nem lehet a csúcsforgalomban, a zsúfolt úton kutyát sétáltatni. Vagy semmi nem mozdul, vagy minden elsuhan melletted, és egyik esetben sem jutsz semmire a saját céloddal. A naptár lassan ellenséggé válik. Sosem fáj még ennyire a napok múlása, mint most, amikor egyre többet kellene megtenned,

egyre többet vár el tőled mindenki, és egyre kevesebb hozzá az idő.

Hogy milyen tizenkettődikésnek lenni? Mindenki ezzel kezdi már szeptember 15-én, és egyre gyarapszik a tartalma, ahogy telik az idő. Mindenképpen felemelő – szoktam mondani –, fárasztó, érdekes – és vállat vonva próbálom gesztusaimmal kimagyarázni magam, de ezt csak az tudja, aki már végigjárta ezt az utat. Erre nem lehet felkészülni. Ugyanez vonatkozik az év végi megmérettetésre is. Amikor az év elején szembejött velem néhány, azóta már egyetemistává vált ismerősöm, és legyintve megjegyezte, hogy az érettségi, ó, az nem is olyan félelmetes, diákevő monstnum, akkor fájó arccal néztem rájuk, mondván: könnyű annak, aki túl van rajta. Egyre kevésbé tudom elhinni, hogy a vizsga tényleg nem egy kínzó szörny. Az nem lehet! Biztosan bele fog törni hat fogam, és ha nem is a fél lábamat, de a kislábujjamat majd ott kell hagynom, hogy átjöhessek. Hogy átjöhessek, és utána a másik felével beugrándozzak az oroszlan barlangjába, ahol egy újabb félelmetes szörny vár, amit egyesek csak úgy hívnak: felvételi.

Nem tudom, nem tudhatom, mi lesz még. De az úgy nem lenne érdekes, ha tudnám. Egy ilyen – állítólag egyszerű – vizsga kell ahhoz, hogy az élet sava-borsát megérezhesse az ember. Túl leszünk majd ezen is, és még sok minden máson, sokféle nehezebb akadályon, de legalább volt miért élni. Egy cél, egy ígéret, egy akarat, bármi. Emléknek minden számít. Lesz majd mit mesélni. Egy mosolyt biztosan csal majd az arcomra, talán húsz év múlva. Megmosolygom majd a buta, felesleges aggodást és a sok fontosnak tartott, de végül is hasztalan előkészületet, a megkönnyebbülést és felismerést. Azt a mosolyt talán megéri...

Hogy az a... a csuda essen a huzatjába! Most mindent szedhetek össze a földről! Borítékok, képek, kártyák, jegyzetek... „Subiectul II, Limba franceză, varianta 2, La maison de mes Rêves” ... Ezt is be kellene fejezni... de a kártyák, a ruhák... Mi is volt a tétel címe? Álmaim háza? Hm, erről eszembe jutott, amikor három éve új házba költöztük, és akkor...

Gergely Noémi

A teológiai hallgatók egy (tan)éve

2007 őszén tizennyolc teológiát tanuló diák vágott elébe a sokat ígérő új tanévnek. S hogy ez a tanév valóban sikeres volt, arról tanúskodik az is, hogy, így visszatekintve, a sok tanulás mellett van mit elmesélni, újraélni. Erről a színes tevékenységről szólunk a következőkben.

A közösségünkhöz újonnan szegődött elsőéveseket a hagyományos kikerdezős, majd gyertyafényes, családias hangulatú beavatóval fogadtuk hivatalosan is csapattársakká. Reméljük, hogy számukra is emlékezetes marad az az este. Nem sokkal később a bentlakásba bekerülő elsőéveseknek szerveztünk golyóbált, hogy mindenki megérezhesse: része a közösségünknek.

November kilencedikén a teológiai hallgatók közösségének egy része jelen volt a hagyományos dévai zárandoklaton, majd – kihasználva a lehetőséget – a Nagyszébenben fellépő, nagy hírű Scorpions együttes koncertjével zárták a napot.

Egy újabb, nagyobb méretű kiruccanásra november 23-a és 25-e között került sor, amikor a teológusok csapata Debrecenbe látogatott. A nagy dzsiháád nevet viselő megmozdulás elérte célját, hiszen meglátogattuk a Da Vinci- és a Munkácsy-kiállításokat, lubickoltunk, utaztunk, világot láttunk, és ami a legfontosabb: együtt voltunk egy hétvégen át.

Az elmúlt évek hagyományát megőrizve december elején a bentlakó egyetemisták, teológiai hallgatók és tanárok együtt nagy lelkesedéssel és örömmel vártuk és fogadtuk a Mikulás látogatását. Emlékezetes, örömteli ünneplés volt!

Adventben szívesen tettünk eleget a szolgálati meghívásoknak, amelyeket ezúton újra megköszönünk. December 11-én Bálint-Benczédi Ferenc tiszteletes úr meghívására közös vacsorát fogyasztottunk el a belvárosi egyházközség tanácstermében.

Kitűnő alkalom volt az ismerkedésre, beszélgetésre és a karácsonyra való készülődésre. Következő este, az elmúlt évek gyakorlatához hasonlóan, a Czire-Ferenczi család meghívására ismét közösen vacsorázott a teológiai hallgatók csoportja. Méltó készülődés volt mindez a karácsonyi legációra.

A januári vizsgaidőszak lejárta után, február elején a Csendesnapok címet viselő rendezvény alatt újra együtt volt a csapat. Tartalmas előadások és nyílt beszélgetések, majd a tavaszt kereső közös kirándulás színezte a két napot, és készítettek az új félévre.

A hónap végén Mezei Csaba tiszteletes felkérésére elvállaltuk, hogy a kolozsvári 2. számú egyházközségben az imahét keretén belül tartandó szolgálatokat elvégezzük. Így hát egész héten szurkoltunk szolgálattelvő társainknak, és készítettük lelkünket a közeledő ünnepre. Számunkra – és reméljük az egyházközség számára is – tartalmas, szép együttlét volt.

Nemzeti ünnepünkön, március 15-én a teológiai hallgatók közössége idén is részt vett a hagyományos ünneplésen és felvonuláson. Délután a csapat egy része Magyarfenesre és Magyarlónára vitte el műsorát, és ünnepelt együtt a lelkes hívekkel.

Újabb kiruccanásra április 25-e és 27-e között került sor, amikor a Lakiteleki Népfőiskola emlékparkjában felavatták Balázs Ferenc mellsobrát. Ezen az ünnepségen részt vett a teológusok egy része is.

A második félévet az unitárius teológiai hallgatók diáknapi zárta. Egy újabb emlékezetes hétvége volt, amelyet tanárok és diákok együtt ünnepeltek. Megnyitó áhitat, előadások, közös étkezések, tanár–diák mérközések, és a Koppándi család meghívására Torockószentgyörgyön eltöltött másfél nap mindmind gazdagabbá tették az együtt töltött időt.

Ilyen színes, gazdag tanév végén „könyvedén” vágunk neki az újabb vizsgaidőszaknak. Adja Isten, hogy majd az újabb tanév után is legalább ilyen gazdag, sokszínű beszámolót tudhassunk magunk mögött.

Bodor Lídia-Emese, Vagyas Attila

Kirakodóvásár Székelykeresztúron ifjúsági egyletünk bővítése érdekében is!

Május 29-én először rendeztük meg a „Nekem lom, neked kincs” kirakodóvásárt a székelykeresztúri unitárius ifjúsági egylet bővítése céljából. A rendezvényt egyhetes gyűjtőmunka előzte meg, ifjúsági egyletünk tagjai teljes odaadással vettek részt a közös munkában. Felkértünk sokakat, hogy lomtalanítsanak, és a fölösleges dolgaikkal támogassák rendezvényünket. Névre szóló meghívókat küldtünk ki minden idén, illetve tavaly konfirmált ifjúnak, amelyben meghívtuk őket a vásárra, és felszólítottuk: legyenek ifjúsági egyletünk tagjai. A vásáron üstben főtt krumplipaprikást lehetett enni, illetve lehetőségünk volt jónéhány fiattal elbeszélgetni jövőbeli elképzeléseinkről. Tervezett programjaink: bibliaórák, ifjúsági istentiszteletek. Közös beszélgetések (etikai témakörben, illetve bármiről, ami az ifjakat foglalkoztatja: színjátszás, teaklub, filmnézés, buli stb.), a SZUVI (Székelykeresztúri Unitárius Vasárnapi Iskola) táborának megszervezése – idén nyolcadszor –, különféle templomi szereplések, anyagi gondokkal küszködő unitárius családok megsegítése. A kirakodóvásár sikeres volt. Nagyon jó hangulat kerekedett, és bevételünk is „dicséretes” lett. (V. A.)

Az iskolai erőszak

Az iskola olyan intézmény, amely fontos szerepet tölt be a mai fiatalság életében. A nap nagy részét itt töltjük el, mondhatni, az iskola a második otthonunk, s tanáraink a legtöbb esetben szüleinkké is válnak. Ezek a diákok meghatározói életünknek, s az iskolai környezet nagy hatással van a mindennapjainkra. Éppen ezért nem mindegy, milyen ez a környezet, és az sem, hogy a diákok hogy érzik magukat itt. A másik meghatározó, és talán a legfontosabb közeg az otthon, a család. A mikroközösségen belüli egyetem-értés nagymértékben kihat egy adott személy lelkiállapotára.

Manapság sehol sem lehet teljes biztonságérzete az embernek. Mindenki „harcban” áll, s a legtöbb ember a „csúcsra” akar törni, nem számítva arra, hogy ezzel esetleg emberi életet tehet tönkre.

Az emberiség feladata kellene hogy legyen úgy nevelni az utódokat, hogy azok békeességben és egyetértésben éljenek egymással. Ez azonban mára már kivitelezhetetlen. A fiatalságot megfertőzte a tévé és számítógép világa, amelyből megtanulja „kivitelezni” az erőszak formáit. Ennek köszönhető, hogy manapság az iskola is az erőszak színhelye lett. Nap mint nap találkozni olyan esetekkel, hogy az erősebb megfenyegeti a gyengébbet, s ha az nem „engedelmeskedik” neki, akkor a fenyegetés akár tettelegességgel is fajulhat. A testi sértés mellett – ami furcsa módon ma már nem úgy hangzik pár esetben, hogy tanár fenyegeti tettelegességgel a diákot, hanem úgy, hogy diák leckézteti meg a tanárt – megtalálható az erőszak egyéb formája is, itt gondolok a rablásra, lopásra, erőszakos rombolásra. Véleményem sze-

rint egyes diákok egyfajta élvezetet éreznek abban, ha eltörnek egy széket, vagy betörnek egy ablakot, nem számolva annak következményeivel. S ezen nemcsak

az iskola szabályainak a megszegését értem, hanem az erkölcsi, etikai szabályok megsértését is. Ezek be nem tartása veszélyezteti a társadalom létét.

Ebben a modern világban nem csak az iskolában, hanem akár az utcán is tanúi lehetünk az erőszak megnyilvánulásainak, a testi sértésnek, erőszakos rom-

Izgalmas hétvége

Egy hét „szabad”, vagyis nem kellett menni órákra. Ám nem volt igazán szabad számunkra, hiszen minden nap reggel 8-tól déli 14 óráig tanultunk. Nagy lendülettel láttunk neki, de hamar lelassultunk a hét közepe felé, annak ellenére is, hogy nem kellett órára járnunk. Csütörtökön már éreztük a verseny „illatát”, újra és újra átolvastunk mindent. Rájöttünk, hogy még sok mindent nem tudunk, és azzal vigasztaltuk egymást, hogy még egy nap...

Pénteken már megtettük „az utolsó 100 métert”, reggel ismételtünk, és délután 14 óra körül elindultunk. Az út hosszú volt – vagy csak mi éreztük annak, hisz tudtuk: hamarosan meg kell mutatnunk, mire vagyunk képesek. Székelykeresztúron eső fogadott, de mellette sok kedves diák is, akik elvezettek minket szálláshelyeinkre. Hamarosan finom vacsorára hívtak, majd ezt követte egy érdekes beszélgetés (többek között a tavalyi biciklitúráról is szó esett), amely későig elhúzódott. Bár késő volt és odakint még mindig esett az eső, mégis kimentünk egy sétára és pizzaevésre. Egyik vendéglőből a másikba vándoroltunk, mígnem megkaptuk a keresett helyet s a kiváló pizzát.

Másnap reggel korán keltünk, hogy immár utolsó alkalommal átnézzünk mindent. Magasfeszültségű izgalom, egyesek bátran léptek de a „vizsgaterembe”, mások pedig azon gondolkodtak, hogy többet kellett volna tanuljanak, de már késő... A verseny után a folyosókon látni lehetett a felkészítő tanárok türelmetlenségét, kíváncsiságát és izgalmát a verseny eredményeivel kapcsolatban.

Ebéd után érdekes csoportjátékokra került sor, majd szabad program, városnézés – de csak annak, aki esernyő nélkül is kimerészkedett.

Rohamosan közeledett a díjkiosztás pillanata, mindenki kíváncsian várta az eredményeket. A diákokkal közösen tartott áhítat előzte meg az eredményhirdetést, majd egy hangulatos kis éneklés. És elérkezett a várva várt pillanat. Nagy örömünkre szép eredményeket értünk el mindannyian. Így boldogan mondhatuk, hogy ez is megvolt!

Pop Emőke, Márton Anikó

bolásnak vagy akár a nemi erőszaknak. S ez utóbbi, bár elég mehökkentő, a családon belül is megtörténik az italozás vagy esetleg más függőségek miatt, a testi sérítés vagy a legsúlyosabb, akár a gyilkosság mellett is.

A nagyvilágban számos esettel találkozhatunk, melyek az erőszak-formával azonosíthatók. Hatalmi erőszak, terrorizmus, betörés, gyilkosság, mind-mind megtalálhatók a világban, s ennek mi, emberek vagyunk az okozói; de szintén mi vagyunk azok, akik tehetnénk ellene. A háborúskodás nem vezet semmire, s a béke kivitelezhetetlen, főleg ha nem tesszünk semmit a hadban állás ellen. A béke megteremtéséhez, véleményem szerint, először minden ember saját lelki világában kell hogy békét teremtsen.

Úgy gondolom, az a legmeggrázóbb, hogy világunkban a folyóiratok és tévécsatornák úgy tudják fenntartani magukat, hogy erőszakos megnyilvánulásokat közölnek, amire szerintem nem kell hogy büszkék legyünk, sőt szégyellnünk kellene – nem publikálni ezeket.

A szabály-javaslataim nagyon egyszerűek:

- 1• aki lop, csal, hazudik, annak súlyos börtönbüntetés járjon, mint ma a gyilkosoknak.
- 2• a gyilkosok előtt pedig ismertté kellene tenni az általuk megölt személyt, ezáltal lelkiismeretere hatnánk, s ezzel a tudattal kellene hagyni sínylődni a börtönben.
- 3• az ország minden szabályát még szorosabbá, szigorúbbá kell tenni, hogy az emberek elriadjanak az erőszaktól.

•4• ismertetni kell az emberekkel az erőszak nélküli világot, s ennek az utópiának a látványa talán elriasztaná őket a bűnözéstől.

•5• emelni kellene az emberek életszínvonalán, mert a legtöbb esetben a pénzhiány, a szegénység váltja ki az erőszakot.

Végezetül úgy gondolom, hogy az erőszakmentes világ, bármennyire akarjuk is, sosem fog megvalósulni, hiszen van olyan ember, aki ebből él meg, s ami a legszomorúbb, hogy van olyan ember, aki ezen szórakozik.

Kányádi Orsolya,
a székelykeresztúri
Berde Mózes Unitárius Kollégium
XI. osztályos tanulója

Életre szóló élmény

Elindulni egy országba, ahonnan a kereszténység elindult, megnézni olyan helyeket, ahol Jézus is megfordult – megfordulhatott –, ez egy olyan lehetőség volt számunkra, amit nem hagyhattunk ki.

A Protestáns Teológiai Intézetben a IV. évesek számára adódott egy lehetőség, hogy tanulmányi kirándulásra menjünk Izraelbe. 2008 pünkösdje után 28-an indultunk útnak (4 tanár és 24 hallgató). Május 13-án este szállt fel a repülőgépünk Bukarestből. Egy izgalmas repülés után megérkeztünk Izraelbe – egy olyan országba, ahol addig nem jártunk, egy olyan kultúrába, amiről csak sejtéseink, információink voltak, de elképzelésünk nem.

Az első napon ószövetségi helyeket látogattunk meg, mint például Elon More-t, majd láttuk Élbál és Garizim hegyét is. Május 16-án megérkeztünk Jeruzsálembe. Végignéztük a nagy világvárost az Olajfák hegyéről, majd lementünk a városba. A Gecsemáné kert után Bethesdát néztük meg, végigjártuk a Via Dolorosa állomásait, majd a Damaszkuszi kapun keresztül megnéztük a sírkertet és a Golgotát – pontosabban az ott épült templomot. Mivel péntek volt, a napot azzal zártuk, hogy a zsidókkal együtt köszöntöttük a Sírátófalnál a sabbatot. Rend-

Jeruzsálem

kívüli élmény volt az ottani embereket látni, amint különböző módon köszöntik a megszentelt szombatnapot! Lehet bármilyen csoporthoz tartozó zsidó, együtt tud imádkozni embertársaival, hagyományosan vagy akár táncolva, énekelve.

Szombaton ellátogattunk a Nagyzsínagógába, és részt vettünk egy istentiszteleten, majd ezt követően nyakunkba vettük a várost, és elindultunk ismerkedni a környezettel, az emberekkel, akik abban a kultúrában, világban élnek. Ezen a napon többek között meglátogattuk a Sírtemplomot. Más a hely, a kultúra, a szokás – erre rájöttünk a bazároknál való sétálásakor is. Sok színes kis üzlet, ahol az alkudozás kulcsfontosságú és kötelező. A vasárnapot Betlehemben kezdtük, ahová már a bejutás nehezebb. A zsidókat nem engedik be a város területére, a települést hatalmas betonkerítés veszi körül, és bemenetelkor az autókat ellenőrzik.

Izraeli tartózkodásunk alatt részt vettünk egy *bar micva* ünnepségen is, ahol a 13. évüket betöltött fiúkat az egyház nagykorúvá avatja. Ez alkalommal olvasnak fel először nagyközönség előtt a Tórából. Az ünnepséget követően végigsétáltunk Dávid városán és megnéztük a Siloah-csatornát.

Kirándulásunk egyik kiemelt mozzanata a szerdai napon volt, ugyanis lehetőségünk adódott ellátogatni Qumránba és

Cezárea romjai

folytatás a 18. oldalon

Vass Zsuzsánna

Életre szóló élmény

folytatás a 17. oldalról

az En Gedi pusztába. Megnézhettük Maszada romjait, majd a nap végén megmártóztunk a Holt tengerben. Ez mindannyiunk számára lelki és testi felüdülést eredményezett. A kirándulás során ellátogattunk a boldogmondások színhelyére, és hajóztunk a Galileai-tengeren. Megnéztük azt a – feltételezett – helyet, ahol Jézus a vizen járt. Mindezek mellett lehetőségünk adódott a jeruzsálemi múzeumban megnézni azokat a tekercseket, amelyeket Qumránban találtak. Utunk zárásaként végigsétáltunk Cezárea romjain.

Merem állítani, hogy az a 28 ember, akik részt vettek e kiránduláson, felejthetetlen élménnyel tértek haza. Egy sajátos kultúrának lehettünk a szemlélői tizenkét napon át. Bepillantást nyerhettünk egy olyan világba, amelyet szavakkal leírni nehéz. Élmények, fényképek, tudás, amelyet ott szereztünk – mindezek ottlétünkről tanúskodnak. Az élményt, amely bennünk él, amit még nem sikerült igazán feldolgozni, azt próbáljuk megosztani az itthoniakkal.

Gecsemáné kert

Egyletek a küküllői egyházkörben

Segesváron 1938 óta ismerős az egylet szó jelentése. Azóta kisebb-nagyobb csoportok váltogatták egymást, volt, amikor egy időre megszűntek, de 1990 után újraalakultak. Ma is működik a Segesvári Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet, az ODFIE fiókegyleteként.

A jelenlegi kis csapat tavaly végre annyira felerősödött, hogy júniusban megszervezett egy Küküllő-köri találkozót, amelynek feladata a szabad akarat fogalmának körbejárása volt. A résztvevők száma megközelítette az ötvenet, így a szervező csapat ezt a kis hétvégi rendezvényt óriási sikernek könyvelhette el. Talán ennek élményéből merített annyi erőt, hogy régi elhatározását, a színjátszó találkozón való részvételt végre tette valósággá. Így augusztus 3–6. között Székelyderzsben tanyáztott a segesvári egylet hat tagja, és előadásukkal a harmadik díjat szerezték meg. Az önfeledt öröm után Segesvár fiatal egyletesei közül néhányan ellátogattak a szejkei „világtalálkozóra”, majd az augusztus-végi ifjúsági konferencián is részt vettek. A szeptemberben Magyarorsáron megszervezett köri találkozón természetesen segesváriak is jelen voltak. A dévai emlékszárnydoklaton is többen képviselték az egyletet. 2007 karácsonyán a Segesvári Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet hagyományhoz illően ismét ellátogattott néhány családhoz, énekükkel köszöntötték az ünneplőket, és meghittebbé varázsolták a hangulatot.

Az egylet vasárnaponként a vasárnapi iskolát vezette, ünnepekkor alkalmi műsorokkal segítettek be.

A 2008. évi elhatározásai is erősek, a színjátszó találkozón és a konferencián való részvétel mellett szeretnék tovább erősíteni a csapatot. Terveik szerint idén is lesz segesvári képviselő a szejkeföldi találkozón és Déván, karácsonykor pedig a kántálásra készülnek. Bár kicsi az egylet, Isten segítségével erősödik, és lelkieken tovább gazdagodik!

Magyarorsáron újra működő ifjúsági egyletről beszélhetünk, amióta a helyi ifjúság aktívan részt vesz az egyházközség tevékenységében.

A magyarsárosi fiatalok nagy szeretettel fogadták a 2007. február 10-én beköszöntő első mammut-körút utasait, akik-

nek hatására ma is életerős ifjúsági egylet működik a településen. Az idei versmondó és népdaléneklő versenyéről Kolozsvári Alida különdíjjal tért haza.

A hagyományok ápolása egyletünk fő feladatai közé tartozik. 2008. február 9-e estéjét 23 álarcos fiatal tette vidámmá nevetésével, jó hangulatával. A beöltözöttek kis párbeszédekben vagy monológokban mutatkoztak be, volt fánk-kóstoltatás, jókedv, és persze nem hiányozhatott a bábégetés sem. A különböző alkalmakra készített műsorok közül kiemelkedő volt a március 15-ére készített összeállítás. A magyarsárosi ifjúság buzgón vesz részt az úrvacsoraosztásokon és bármilyen tevékenységben az egyházközség keretén belül. Az ifjak heti rendszerességgel összegyűlnek a templom melletti szeretetotthonban, és ott töltenek el együtt néhány órát.

A 2007-es év az ifjúság számára sokat jelentett. Minden tevékenységből tanultunk valamit. Sok tapasztalatot szereztünk, amelyek az elkövetkező években munkánk minőségét javíthatják.

A 2008. év további tervei közé tartozik a nyári rendezvényeken való részvétel. A színjátszó találkozón az idén nem csupán a „futottak még” kategóriában, hanem önálló színdarabban szeretnénk részt venni.

A helyi terveket illetően: a nyár folyamán szeretnénk újra megszervezni egy Küküllő-köri egylettalálkozót. Emellett egy vándorműsort szeretnénk összeállítani, és folytatni a 2007 nyarán rövid időre elindított sikeres közös esték folytatását. Terveben van az egylet-tükör, valamint az egyletzászló elkészítése.

Reméljük, hogy a fent említettek nemcsak tervek maradnak, és a 2008. év értékelőjén elmondhatjuk, hogy sikeres esztendődt hagyunk magunk után.

A küküllődombói ifjúsági egyletnek szintén hosszú időkre visszatekintő hagyománya van. Sajnos az elmúlt néhány évben az ifjúsági egylet tevékenysége és működése generációváltás miatt megszűnt. Jelenleg egy alakulóban levő egyletről beszélhetünk, akik minden nagyobb ünnepen műsorral jelentkeznek a templomban. Az ifjúsági egylet tagjai péntekenként találkoznak. Ezek az alkalmakon 10–12-en vesznek részt. Jövőbeli tervei közé tartozik az ODFIE nyári rendezvényein való részvétel, az egylet bővítése, vagyis új emberek toborzása.

Nagy-Korodi Enikő, Matka Imre,
Popa Ilona

Kedves Gyermekek!

Idei versenyünk végére értünk. Köszönjük, hogy együtt játszhattunk. A Gyermekoldal nektek köszönhetően volt igazán izgalmas, hiszen ti izgalommal vártátok az új számokat, mi izgatottan vártuk válaszaitokat. Úgy érezzük, minden versenyző nyertes. Ezért minden résztvevőnek köszönjük a játékban való részvételt, és természetesen vallásánaitoknak, lelkészeiteknek, szülőiknek, nagyszülőiknek, nagyobb testvéreiteknek, akik mellettetek álltak, biztattak, alkalmanként segítettek. Sok kedves, jókívánásokkal teljes, őszinte levelet kaptam a verseny folyamán. Köszönöm megtisztelő, kitüntető bizalmatokat. Amint megígértük, az első hat versenyző földjéért ingyenes egyházi táborozásban részesül. Gratulálunk befutott nyerteseinknek.

I.

Vass Elemér

Homoródjánosfalva 419 pont

II.

Kósa Kázmér

Kökös 400 pont

III.

Zombori Zsombor Balázs

Homoródszentmárton 335 pont

IV.

Tatár Ágnes Tekla

Barót 335 pont

V.

Fekete Kincső-Hajnal

Nagyajta 300 pont

V.

Benkő Boglárka

Nagyajta 300 pont

Könyvjutalomban részesül: **Sami Kincső** (Székelyudvarhely) 224 pont. További résztvevők: **Burján Andrea** (Kolozsvár), **Kovács Beáta**, **Jánosi Róbert**, **Görtner Szilárd**, **Izsák Noémi**, **Szász Tikosi Zoltán**, **Pap József**, **Tófalvi Barna** (Székelyudvarhely), **Csorba Beáta Gyöngyvér** (Vargyas), **Simó Andrea** (Segesvár), **Zombori Paula Ottilia** (Homoródszentmárton), **Gál Szabolcs**, **Jenei Edmond**, **Berei Ostváth Sándor**, **Török Hunor**, **Csongvai Szilárd**, **Simon Attila**, **Bakó Hunor** (Marosvásárhely), **Székely Andrea** (Homoródszentpéter), **Bedő Norbert** (Kálnok), **Fülöp Lehel** (Sükő), **Fekete Hunor** (Nagyajta), **Dénes Erzsébet** (Homoródszentpál), **Gedő Árpád**, **Gedő Ágnes** (Városfalva).

Bücsúzasként csemegézzünk néhány beküldött kedves válaszból, a rövidebbek közül – a helyszükére való tekintettel.

A Föld Napja

„Eljött a Föld Napja, április 22-e, amit nagyon vártam. Ezen a reggelen nagyobb igyekezettel végeztem minden teendőmet, hogy utána édesanyámnak segítsék kitakarítani a lakást. Amikor ezt befejeztük, az udvart is kitakarítottam. A szemetet kupacba gyűjtöttem majd szétválogattam: a papírt és a kartont egy zsákba, míg a műanyag üvegeket egy másikba raktam. Az egyéb hulladékot belettem a szemetes kukába.

Kimentem a kapunk elé és ott is ugyanezt cselekedtem. Alig fejeztem be és egy bácsi máris eldobott egy üres szivardobozt. Megszólítottam:

– Bácsi, kérem, vegye fel ezt a dobozt!

– Miért kéne ezt tennem? – kérdezte.

– Azért, mert tisztelnünk kell a természetet, és ma a Föld napja, ezért figyeljünk ma jobban oda.

A bácsi megértette, felvette a dobozt és beledobta a kukába.

Örvendtem, hogy megértette, mit akarok mondani, és megígérte, hogy többet ilyet nem csinál. (Kósa Kázmér, Kökös)

A pap és a rabbi már régóta rühellik egymót. A pap elhatározza, hogy ez így nem mehet tovább, úgyhogy egy éjszaka átmegegy a rabbihoz, és a békülés első gesztusaként lemossa a kocsiját. Másnap éjszaka nagy zúgást hall az udvarában, kinéz, látja, hogy a rabbi éppen vágja le a kocsijának a kipufogócsövét. Ráordít:

– Mit csinálsz, te istentelen?

– Tegnap te keresztelted meg az én kocsimat, ma én metélem körül a tiedet!

A Mélység és a HIT testvérsége

Egyszer a HIT leszállt a Földre, hogy megkeresse az igazi mélységeket, és sok igazi baráttra tegyen szert. Először alámértült a mély tengerekbe gondolva, hogy az igazi mélységek ott találhatóak. Csalódottan tapasztalta, hogy még a halak között sem talált igazi barátot. Aztán felemelkedett a levegőbe, hogy a szabadság madarai között keresse a mélységeket. Csalódnia kellett ott is, mert nem találta meg, amit keresett. Elhatározta, hogy elmegy az emberek közé. Nagyon sok emberrel ismerkedett meg, míg egyszer csak találkozott a Kis Herceggel. Beszélgetni kezdett vele és érezte, hogy az igazi mélységek csakis az emberekben laknak. Örökreszóló barátságot kötött a Kis Herceggel. A Hit nagyon boldog lett ettől az érzéstől. Elhatározta, hogy ezután minden embert felkeres és barátjává tesz. (Vass Elemér, Homoródjánosfalva)

Ima Őszi hálaadáskor

Édes, jó Istenem, hálát adok neked, hogy megtelt a pince, a kamra a csűr; hogy nem verte el a jég az összes búzát, hogy van miből nannó kenyeret süssön és karácsonyra kalácsot. Kérlek jó Istenem, hogy minden évben jusson mindenkinek kenyér az asztalára! (Tatár Ágnes Tekla, Barót)

Farsangi köszöntő

Farsang, farsang, / Háromnapig farsang, / Itt is adnak, amit adnak, / Ez is Isten háza, / szálljon le rája, / az Isten áldása, / hat lóval, hat ökörrel, / három borjas tehénnel, / egy aranyos ekével. (Gedő Ágnes, Városfalva)

Kívánunk Istentől megáldott, élményekben, örömeiben gazdag nyári vakációt – Nagy Gizella Marosvásárhelyről, Vörös Alpár Kolozsvárról és Fekete Levente Nagyajtáról. Isten áldjon, az őszi viszontlátásra!

Óvodás duma

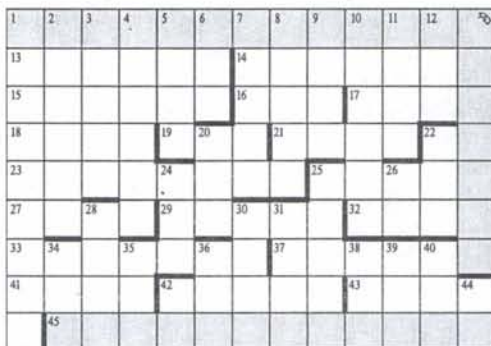
Két óvodás beszélget:

– Képzeld el, én már tudom, hogy mitől lesz a gyerekek! – így az egyik.

– Az semmi! ...! – így a másik.
(Poén a rejtvényben.)

Vízszintes: 1. A vicc poénjának első része. 13. Ilyen a kas a nótában. 14. Nesztelenül, gyorsan elfutó. 15. Olaszországi város. 16. Erre a helyre. 17. Hegycsúcs. 18. ... Ramazzotti, olasz énekes. 19. Magóg társa Ady versében. 21. A görög ábécé első betűje. 22. Költői indulatszó. 23. Asszíriai, sumér, babiloni templomok köztömbökből épült tornya. 25. A sör egyik alapanyaga. 27. Szicíliai vulkán. 29. Ballagáskor készített tábla, képekkel. 32. Elhamvad az épület. 33. Büszkén ülő. 37. Ez lenne például a marslakó is, ha létezne. 41. Az EU közös pénze. 42. A fej hátsó része. 43. ... Ervin Kisch, a „száguldó riporter”. 45. **A poén befejező része.**

Függőleges: 1. Érdekes, élményt nyújtó. 2. Hangot ad a ló. 3. Sárgarépa. 4. Becézett férfinév. 5. Fokozat. 6. Marosvásárhelyi focicsapat volt. 7. Zsigmond gyerekkorában. 8. A világ visszatükrözése az agyban. 9. Láncfonalat erősít. 10. Csavar. 11. Göngyöleg-súly. 12. Fiat-típus. 20. Időmérő. 22. Kiáltás a bikaviadalokon. 24. Van ilyen szó is, könyvek végén. 25. Égéstermék. 26. Meleg, az elején! 28. Becézett Nóra. 30. Max ..., fizikus volt. 31. Hülye. 34. Tengerészek itala. 35. Angol tagadás. 36. Sasztri egyik neve (LAL). 38. Talál. 39. Kis falu Udvarhelyszéken. 40. Sűrűtő szócska. 42. Növény része. 44. Felpénz!

Elrettentő példa

Fiatl nő jön látogatóba egy családdhoz. Miközben anyukával kávézik, az anyuka előhívja a kislfiát:

– Gyere, fiacskám, mutatkozz be a néninek és adj neki egy puszit!

– Jenőke vagyok, de puszit nem merek adni!

– Miért, kisfiam?

– ...! (A poén a rejtvényben.)

Vízszintes: 1. A poén első része.

13. Megjövétel. 14. Idegesítő. 15. Alberto ..., olasz filmszínész, rendező volt. 17. Fukar nép. 18. Sémi nép. 20. A fő étkezés. 21. Üres kéz! 22. Algériai város. 23. Lenti helyre. 24. Szemetel. 27. Előkelő. 29. Van ilyen bútor is. 30. Egylet lényege! 32. Kipling farkasvezére. 33. László, becézve. 37. Bolgár cigarettamárka. 38. Napszak. 40. ... right, minden rendben, angolul. 41. Fiatlós köszönés. 42. Lovag kísérője volt. 43. Megmutatja a helyes utat.

Függőleges: 2. Teszt. 3. United Kingdom, röviden. 4. A hét második napja. 5. Esőn áll. 6. Építőanyag. 7. Tanintézmény. 8. Hint. 9. Keresgél a sötétben. 10. Angol családnév. 11. Malom része. 12. A próba eleje! 13. **A poén befejező része.** 16. Sárga fém. 19. Más-hollét igazolása. 25. Indok. 26. Műsorszóró. 27. Észak Dél ..., Verne-regény. 28. Talál hozzá. 31. Balti nép. 32. Kis méretű. 34. Moszat. 35. Vízlezáró berendezés. 36. Villanyégő. 39. Arculcsapás. 40. Női hangfaj. 44. Igeképző. 45. A múlt idő jele.

A rejtvényeket Forrai Tibor készítette

A rejtvény-megfejtések beküldési határideje: **2008. augusztus 5-e.** Csak azok vehetnek részt a könyvnyeremény-sorsoláson, akik mindkét rejtvény helyes megfejtését eljuttatják szerkesztőségünkbe. A nyertes nevét augusztusi lapszámunkban közöljük.

Áprilisi rejtvényeink megfejtése: *Gondos feleség:* Pedig szépen megmostam, sőt jól megszappanoztam! *Kit szólítottak?:* Nekem tetszett szólni vagy a Méltóságának?

Könyvjutalmat nyert Szabó Levente magyarsárosi olvasónk. Gratulálunk!

Unitárius Közlöny

ISSN 1220-8418

Kiadja
az Erdélyi Unitárius Egyház
Kolozsvár
Alapítási év: 1888
Új sorozat (1990-től)

Szerkesztőbizottság:
dr. Rezi Elek főszerkesztő
Jakabffy Tamás szerkesztő

Munkatársak:
Gyerő Dávid
Asztalos Klára (Nők Világa)
Sándor Krisztina (Ifjúsági Oldal)

Szedés: **Rezi Éva**
Tördelés: **Ruzsa István**
Korrekter/olvasószerkesztő:
Kürti Miklós

Készült a kolozsvári Heltai Gáspár
Unitárius Nyomdában.

A szerkesztőség postacíme:
400105 Cluj,

B-dul 21 Decembrie 1989 nr. 9.
tel./fax: (0)264-593236, -595927

e-mail: tamas.jakabffy@unitarius.com

A lapszám megjeleníthető
az Erdélyi Unitárius Egyház
központi honlapján: www.unitarius.com

Lapterjesztés és adminisztráció:

Szabó Zoltán
A lapok kiszállításával
kapcsolatos felvilágosítás:
Verbum Egyesület,
Simon Ferenc, tel: 0264-596478

A kéziratok szerkesztőségbe
érkezésének határideje:
minden hónap 5-e.
15 napnál régebbi eseményről szóló
olvasói tudósításokat nem teszünk közzé.

Kéziratokat nem őrzünk meg,
és nem küldünk vissza.
Közlésre szánt fényképeket
kérésre visszaküldünk.
A lapban közölt írások
nem tükrözik feltétlenül
a szerkesztőség nézetét.

A lapszám megjelenését
a Communitas Alapítvány
támogatta.

Lapszámunk szerzői: **Adorjani Gyöngyvér** tiszteletes asszony (Sepsiszentkirály), **Benedek Enikő** tiszteletes asszony (Segesvár), **Blénessy Jolán** óvónő (Székelyudvarhely), **Bodor Lidia-Emese** teol. hallgató (Kolozsvár), **Deák Anna** diák (Kolozsvár), **Demeter Judit** könyvtáros (Szászrégen), **Dimény Csilla Júlia** tiszteletes asszony (Alsófelső-szentmihály), **Dimény József** lelkész (Alsófelső-szentmihály), **Ferenczi Mária-Magdolna** agrármérnök (Sepsiszentgyörgy), **Gergely Noémi** diák (Székelyudvarhely), **Lőrinczi Károly** ny. lelkész (Aranyosrákos), **Matka Imre** diák (Segesvár), **Márton Anikó** diák (Kolozsvár), **Nagy-Korodi Enikő** diák (Segesvár), **Pálffy Tamás Szabolcs** lelkész (Marosszentgyörgy), **Péterfi Erika** tiszteletes asszony (Küküllődombó), **Pitő Attila** lelkész (Tarcsafalva), **Popa Ilona** egyetemi hallgató (Kolozsvár), **Popa Márta** tanár, igazgató (Kolozsvár), **Pop Emőke** diák (Kolozsvár, JZSUK), **Simó Edmund** (Sepsiszentgyörgy), **Székely Kinga-Réka** lelkész (Homoródszentpéter), **Vagyas Attila** teol. hallgató (Kolozsvár), **Varró Amália** gy. segédlelkész (Székelykeresztúr), **Vass Zsuzsanna** teol. hallgató (Kolozsvár), **Vörös Alpár** tanár, VEN-előadótanácsos (Kolozsvár)